

หนึ่ง

สมรสพระราชทาน

ต้าเหยียนเป็นแคว้นขนาดใหญ่ตั้งอยู่บนที่ราบจากเหนือจดใต้กินพื้นที่กว้างขวาง จากภูเขาสูงไปยันทะเล ดั้งนั้นตั้งแต่สมัยแรกเริ่มก่อตั้งจึงมีแนวคิดเรื่องกระจายอำนาจ ศูนย์กลางอยู่ที่เมืองหลวงอันเป็นสถานที่ตั้งของวังหลวงที่ยิ่งใหญ่ แล้วกระจายอำนาจออกไปทั้งสี่ทิศ โดยมีผู้ควบคุมดูแลความเรียบร้อย มีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองชายแดนทั้งสี่ด้าน

ทว่าแท้จริงแล้วสิ่งที่ซ่อนอยู่ในมือผู้ทรงอำนาจทั้งสี่ทิศนั้นคือการถ่วงดุลอำนาจ มิอาจให้ฝั่งใดมีอิทธิพลมากเกินไป จึงต้องจัดให้มีสี่ผู้ยิ่งใหญ่ที่จะคอยกำราบกันเอง ในเวลานี้ต้าเหยียนสงบสุขได้ก็ด้วยผู้ดูแลเหล่านั้น อันได้แก่...

ตราวิหคแดนทักษิณ หลีเปียว แม่ทัพพิทักษ์แผ่นดินผู้มีชาติกำเนิดเป็นสามัญชน

ตรามัจฉาแดนบูรพา หย่งหมิ่นอ่อง พระอนุชาต่างพระมารดาของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน

ตราอสรพิษแดนประจิม เจิ้งเจี๋ยป้อ พระญาติสนิทจากสกุลเดิมของ

ไทเฮา

ตราพยัคฆ์แดนอุดร เสวี่ยเจี้ยนโหว ผู้สืบบรรดาศักดิ์ต่อจากบิดา แต่เยาว์วัย แม่ทัพกระหายเลือดผู้ได้สมญานามพระราชทานว่า 'เสวี่ยเจี้ยน' หรือดาบโลหิต

หากจะกล่าวถึงผู้ที่อายุน้อยกว่ากลับมือที่พลิกกว้างขวาง... ย่อมไม่พ้นเสวี่ยเจี้ยนโหว ตั้งแต่ยุคท่านปู่ของเขาก็กวาดล้างดินแดนบำรุงบ้านเมือง แถบเหนือให้รอดหน้ารุ่งเรือง เดิมทีควรเป็นเรื่องที่ฮ่องเต้ต้องสบายพระทัย ทว่าในยามนั้นที่บิดาของเขาออกรบปกป้องราษฎร ในค่ายทหารบังเกิดโรคระบาดร้ายแรง กำลังทหารถดถอย

บิดาของเสวี่ยเจี้ยนโหวส่งหนังสือขอกำลังเสริมมาถึงเมืองหลวง ฮ่องเต้กลับไม่ไว้วางพระทัยเพราะคิดว่าแดนเหนือมีทหารเก่งกาจมากมาย พวกเขาไม่พร้อพลเรือนแสนแล้วยังต้องการกำลังเสริมจากเมืองหลวงไปใย ทั้งยังหวั่นเกรงว่าทหารที่เป็นกำลังเสริมเหล่านั้นจะเอาโรคระบาดร้ายแรง กลับมาแพร่ จึงสร้างทำเฉยเหมือนไม่เคยได้รับสารนั้น

สุดท้ายเพราะความล่าช้า บิดาของเสวี่ยเจี้ยนโหวก็พลีชีพในสนามรบ โชคดีที่พวกเขายังต้านทานและขับไล่ศัตรูให้ออกไปได้ เซวี่ยเจียงเฉียง ในยามนั้นมีอายุเพียงสิบสี่ปีต้องลุกขึ้นจับดาบถือตราพยัคฆ์ดูแลแดนเหนือ แทนบิดาของตนตั้งแต่เยาว์วัย

นับแต่บัดนั้นความสัมพันธ์ของแดนเหนือกับเมืองหลวงก็เย็นชามา โดยตลอด บัดนี้เซวี่ยเจียงเฉียงเติบโตเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบสามปี เต็มไปด้วยกลิ่นอายของนักรบ ทั้งเยือกเย็นและหยิ่งทะนง เพราะชายหนุ่มไม่เคยพ่ายแพ้ในสนามรบ สมญานามดาบโลหิตนี้ยังได้มาตอนอายุเพียงสิบแปดปี ม้าศึกของเขาติดกระโจนเข้าสู่วังล้อมของศัตรู อาศัยเพียงดาบเล่มเดียวสังหารคนนับร้อย กล่าวกันว่าเมื่อเขากลับออกมาแล้ว ยกเว้นดวงตาคู่นั้นก็ไม่มีจุดไหนของร่างที่ไม่อาบย้อมด้วยโลหิต ความน่าหวั่นเกรงของท่านโหว ทิศอุดรยิ่งกลายเป็นเรื่องเล่าขานกันไปไม่รู้จบประหนึ่งตำนานของเมือง

ชายหนุ่มคนนี้อย่างนานวันก็ยิ่งเปล่งแสงฉายรัศมีจนกระทั่งอาจทำให้
เคื่องพระทัยส่องแต่อยู่ข้าง ทว่าแดนเหนือขาดชายผู้นั้นไม่ได้ พระองค์จึง
ต้องหาวิธีการควบคุมชายผู้นั้น หากควบคุมไม่ได้ก็ควรกตเขาเอาไว้เล็กน้อย
มิให้ยิ่งใหญ่ขึ้นกว่านี้

“ทูลฝ่าบาท ข้างกายของเซวี่ยเจียงเฉิงยังว่าง จนบัดนี้ก็ไม่เคยได้ยิน
ว่ามีอนุภรรยาสักคนเพราะเอาแต่ออกรบทำเดี๋ยว มิสู้ทางเราแสดงความ
หวังดี ตอบแทนความชอบของเสวี่ยเจี้ยนโหวด้วยสมรสพระราชทานกับ
สตรีตรงตามลักนางดีหรือไม่พะยะค่ะ”

ผู้เสนอความคิดนี้นั่งอยู่เบื้องพระพักตร์ของฮ่องเต้ เขาเป็นชายชรา
วัยห้าสิบกว่าปี หนวดเคราขาวยาวคล้ายผู้เฒ่ามเมตตา ทว่านี่คืออสรพิษ
แดนประจิม เจิ้งเจียงป้อ พระญาติข้างฝ่ายไท่เฮาผู้ค้ำจุนบัลลังก์ของฮ่องเต้
ชายชราผู้นั้นอยู่ในห้องทรงพระอักษร เบื้องหน้าเป็นหมากกระดานหนึ่ง

“จะให้เราสานสัมพันธ์สังคีตาสักคนไปแดนเหนือเช่นนั้นหรือ” สี่
พระพักตร์เรียบเฉยไม่บอกพระอารมณ์ใดๆ “เช่นนี้มิเท่ากับยื่นเนื้อเข้าปาก
เสือหรือ ภายหน้าสายเลือดของสกุลเซวี่ยจะมีสายโลหิตราชวงศ์ไหลเวียน
คราวนี้แม้แต่สกุลเจิ้งก็ไม่อาจเทียบได้”

พวกเขาเป็นพระญาติของไท่เฮาก็จริง แต่อดีตฮ่องเต้หลักแหลม หลัง
จากนั้นก็ไม่เคยรับสนมแซ่เจิ้งอีกเลย กระทั่งฮ่องเต้องค์นี้ แม้รับมาแล้ว
ก็เป็นได้เพียงสนมชั้นผินคนหนึ่ง ไร่อำนาจวาสนาสูงส่ง องค์หญิงสักองค์
ไม่เคยได้แต่งงานออกไปยังจวนผู้ดูแลทั้งสี่ทิศ ผู้มีสายโลหิตราชวงศ์ในยามนี้
ก็เห็นจะมีแต่หย่งหมิ่นอ่องแห่งแดนบูรพาเท่านั้น นี่คือการวางรากฐาน
แห่งอำนาจ

แม้หย่งหมิ่นอ่องคิดจะอ้างสายโลหิตราชวงศ์คิดทรยศ ก็ยังมีอีก
สามดินแดนคอยโอบล้อมเขาเอาไว้ หากหนึ่งในสามบังเกิดคิดเรื่องร้าย
หย่งหมิ่นอ่องผู้มีสิทธิ์ในบัลลังก์ก็ย่อมไม่ละเว้นพวกเขาให้ซุบมือเปิบได้
เช่นเดียวกัน อำนาจทั้งสี่ด้านถ่วงดุลกันอยู่เช่นนี้

ทว่าเจิ้งเจี๋ยป้อเป็นตาเฒ่าอสรพิษ เขาไม่เปิดโอกาสเช่นนั้นให้แดนเหนือเป็นแน่ “ย่อมมิใช่พระธิดา แต่ต้องเป็นบุตรสาวขุนนางระดับสูงสักคน จึงจะเหมาะสม ไม่คล้ายดูแคลนสกุลเขวีย ทว่าก็จะให้เป็นขุนนางมีอำนาจมากมิได้ มิเช่นนั้นภายหลังจะกลายเป็นสกุลเขวียมีผู้ช่วยฝีมือดีอยู่ในเมืองหลวง”

ฮ่องเต้ขยับหมากตัวหนึ่งเบื้องหน้า “เจ้าหมายความว่าต้องเป็นขุนนางระดับสูง ทว่าก็ต้องเป็นพวกไม่มีอำนาจเช่นเดียวกันจึงจะเหมาะสม เช่นนั้นเกรงว่าเจ้าคงมีคนในใจแล้ว”

“ทรงพระปรีชายิ่งนัก กระทบ่อมชบคิดแล้ว มองหาทั่วแผ่นดิน ต้าเหยียนก็เห็นจะมีที่เหมาะสมอยู่สกุลหนึ่ง พระองค์ทรงจำสกุลเส้นใต้หรือไม่ว่าพะยะคะ สมัยเส้นไค้ในรัชสมัยก่อนนั้นรุ่งเรืองอย่างยิ่ง เส้นไค้มีฝีมือด้านการรบเยี่ยมยอด ได้รับพระราชทานยศเป็นเส้นป้อทำหน้าที่ผู้ตรวจการเมืองหลวง

“ต่อมาเมื่อเขาลี้ สกุนลี้ก็ตกต่ำ แม่บุตรชายยังได้สืบบรรดาศักดิ์เส้นป้อของบิดา ทว่ายามนี้ไร้อำนาจไร้ความสามารถ แต่ได้ยินว่าเขามีบุตรสาวคนหนึ่งปีนี้อายุย่างสิบแปด เลย้วยออกเรือนแล้วแต่กึ่งดงาม มิใช่ว่าเหมาะสมอย่างยิ่งหรือพะยะคะ ทั้งกระทบ่อมได้ยินมาว่าสกุนลี้ นั้นจงรักภักดีต่อบัลลังก์ เขาคงไม่คิดสนับสนุนบุตรเขยแน่ หรือต่อให้คิดก็ไร้แรงกำลัง พวกเราควรริบจัดการเรื่องนี้เสียก่อนที่เสกียเจี้ยนโหวจะหาสตรีที่หนุนอำนาจเขาได้”

ฮ่องเต้เพียงรับฟังทว่ามีได้รับสิ่งประการใด เจิ้งเจี๋ยป้อก็ได้ต่อความ เพียงมองบนกระดาน เห็นพระหัตถ์ขาวหยิบหมากตัวหนึ่งขึ้นมาวางครั้งเดียวเท่านั้น ความได้เปรียบทั้งหมดบนกระดานของเขาก็จบสิ้นทันที

รถม้าโยกคลอนจนคนที่นั่งอยู่ด้านในต้องเปิดม่านออกดู เบื้องหน้าเป็นหนทางขรุขระยิ่งนัก อากาศที่อบอุ่นในเดือนสี่ของเมืองหลวงกลับหนาวเย็น

เมื่อเข้าสู่แดนเหนือ ผู้คนมักบอกว่าสภาพอากาศของแดนเหนือนั้น โหดร้ายทารุณ ก็คล้ายจะเป็นเช่นนั้น พวกเขามีฤดูหนาวที่ยาวนานยิ่ง ดั่งนั้นจึงนิยมเลี้ยงสัตว์กันมากกว่า อาหารเลยอุดมไปด้วยเนื้อสัตว์และ น้านม

สาวใช้เปิดหีบข้างตัวส่งเสื้อคลุมขนสัตว์ตัวหนึ่งให้เจ้านายที่นั่งอยู่ ด้านใน หญิงสาวผู้นั้นนั่งหลังตรง หากมีไข้เพราะนางยังหายใจก็คล้ายรูปสลักมากกว่า ใบหน้าขาวจัดริมฝีปากแดง คิ้วเข้มดำสนิทเรียวยาว สองแก้มแดงเรื่อเพราะความหนาว เตาพกที่วางไว้ใกล้จึงพอได้ไอบู๋นบ้างเล็กน้อย

นี่คือการเดินทางที่ยาวนาน ด้านหน้าคือกลุ่มผู้คุ้มกันมากมาย ด้านหลังยังมีขบวนสินเดิมของเจ้าสาวยาวเหยียดที่ฮ่องเต้พระราชทานมา ส่วนที่สกุลเสิ่นมีนั้นก็เพียงไม่กี่หีบที่อยู่บนรถม้าด้านหลัง ทั้งยังมีโซ่ของมีราคา แต่ประการใด

แม้ว่าบิดาของนางจะเป็นเสิ่นป้อต่อจากท่านปู่ แต่เขาก็ไม่ได้เก่งกาจมากนัก ตำแหน่งหน้าที่ของขุนนางมิได้ยิ่งใหญ่อีกต่อไป เป็นเพียงอาลักษณ์คนหนึ่ง ทั้งสกุลเสิ่นแต่เดิมก็ไม่ได้มีเงินทองมากมาย ทุกวันนี้มีแต่จะลดน้อยลงเรื่อยๆ มีเท่าที่ขุนนางทั่วไปพึงมี นางเป็นบุตรสาวคนเดียว ทว่า ย่อมมีโซ่บุตรคนเดียวของบิดา ยังมีพี่ชายน้องชายอีกสองคนที่เขาต้องให้ความสำคัญ สินเดิมที่ติดตัวมาไม่อาจเทียบได้แม้แต่บุตรสาวพ่อค้าคนหนึ่ง

ส่วนใหญ่ที่เห็นก็เป็นสินเดิมพระราชทานของฮ่องเต้ที่ให้มาเพื่อเห็นแก่หน้าของเสวี่ยเจี้ยนโหว มีโซ่จวนเสิ่นป้อแต่ประการใด

สมรสพระราชทานครั้งนี้แม้แต่สาวใช้ก็ยังมองออกว่าเป็นเพียงการจำกัดอำนาจของเสวี่ยเจี้ยนโหวเท่านั้น เมื่อเขามีฐูหยินพระราชทาน จะหย่าก็ได้ แต่งผู้อื่นมาเป็นภรรยาเอกก็ได้ เมื่อไม่สามารถเปลี่ยนแปลง ตำแหน่งภรรยาเอกได้แล้ว การที่ขุนนางผู้มีอำนาจจะยินดียกบุตรสาว เชื่อมสัมพันธ์ให้สกุลช่วยเกื้อยงไกรนั้นย่อมเป็นเรื่องยาก ข้างกายเขามีเพียง

บุตรสาวขุนนางใหญ่แต่ไร้อำนาจเท่าที่ที่เหมาะสม

นี่ก็คือสายพระเนตรอันกว้างไกลของฮ่องเต้

“บ่าวไต่ยืมมาว่าทางนั้นเป็นจอมกระหายเลือด อายุสิบแปดปีก็ฆ่าคนนับร้อยด้วยดาบเดียว มิเช่นนั้นจะได้รับพระราชทานชื่อว่ายี่สิบเจ็ดปีได้อย่างไรเจ้าคะ” สาวใช้ข้างกายที่ติดตามนางมาแต่เด็กเอ่ย เพราะเจ้านายเสียบขีริม นางจึงเป็นฝ่ายพุดมาก เรื่องนี้นางทุกข์ร้อนเสียยิ่งกว่าคุณหนูของตัวเองเสียอีก “แดนเหนือนั้นอยู่ห่างไกล ทั้งติดชายแดนและมีสงครามกับพวกนอกตลอดเวลา ไม่รู้ว่าเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อนหรือไม่”

“ต่อให้เป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน ที่นี่ก็คือบ้านหลังสุดท้ายของข้า” น้ำเสียงของคุณหนูผู้เสียบขีริมหนึ่งเรียบเยือกเย็น

“ถ้าเขาไม่ติดต่อท่านเล่าเจ้าคะ จะทนอยู่ที่นั่นหรือ”

“ข้าเป็นมารยาของเข เขาดีหรือไม่ดีก็ต้องอยู่กับเขา จะไม่รักข้าก็ได้ แต่อย่าได้หยามเกียรติข้าก็พอ” เมื่อนางขึ้นรถม้ามายังแดนเหนือ หญิงสาวก็เข้าใจแล้วว่าต้องจัดการอย่างไร ชายคนนั้นแม่แต่ลงมารับเจ้าสาวที่เมืองหลวงก็ยังไม่มา นางต้องนั่งรถม้าขึ้นมาหาเขาที่แดนเหนือด้วยตนเอง ความไร้หัวใจนี้สตรีสกุลเสียนประจักษ์แต่แรกแล้ว

สำหรับนาง นี่คือการแต่งงานตามภาระหน้าที่ เขาจะรู้สึกอย่างไรนางมิได้สนใจ ขอเพียงยังให้เกียรติกันก็สามารถอยู่ร่วมกันได้ หากภายนอกกระทั่งเกียรติที่ควรจะมีเขายังให้นางมิได้ หญิงสาวก็มิใช่ผู้ยินยอมให้เขาดูหมิ่นเช่นเดียวกัน มือที่วางเอาไว้บนตักกำแน่นครู่หนึ่งก็คลายออก ไบหน้ำรวกับรูปหยกสลักนั้นกลับมาเรียบนิ่งดุจเดิม

การเดินทางขึ้นสู่แดนเหนือใช้เวลายาวนานนับเดือน ทั้งต้องเผชิญกับ อากาศที่เปลี่ยนแปลง ทว่าสุดท้ายพวกนางก็มาถึงเมืองหลักจนได้ จินซานเป็นเมืองที่เสวยเจี้ยนโหวกับครอบครัวสกุลเซวี่ยอาศัยอยู่ เดิมทีคิดว่าเป็นเพียงบ้านป่ากันดารเท่านั้น ทว่าเมื่อมาถึงก็รู้ว่าแท้จริงแล้ว

จินซานเป็นเมืองที่รุ่งเรืองมากที่สุด เดิมไปด้วยพวกพ่อค้า แม้ว่าความคึกคักเช่นนี้ไม่อาจเทียบได้กับเมืองหลวง ทว่าก็ยังกล่าวได้ว่าเป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองยิ่งเมืองหนึ่ง

รถม้าหลายคันที่เข้ามาจอดดูตาสวยตาของผู้คน ตอนทีนางเข้ามาด้านหน้ามีทหารกองหนึ่งมารอรับ พวกเขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีดำ เหมือนจะเป็นกองกำลังของตราพยัคฆ์อุตร แม้แต่ที่เมืองหลวงคนเหล่านี้ก็มีชื่อเสียงเลื่องลือในเรื่องความโหดเหี้ยม เพราะชนเผ่านอกด่านในแดนเหนือนั้นโหดร้าย จะต่อกรกับคนโหดร้ายย่อมต้องใช้คนที่โหดร้ายกว่า เกรงว่าพ้นจากเสวี่ยเจี้ยนโหวแล้ว คนที่จะทำให้แดนเหนือสงบสุขต่อไปได้เช่นนี้คงหาได้ยาก แม้ว่าอำนาจยิ่งใหญ่และชื่อเสียงของเสวี่ยเจี้ยนโหวจะขจัดพระหทัยอย่างไร ฮ่องเต๋ก็ยังคงเก็บสกุลเซวี่ยเอาไว้

กองทหารเหล่านั้นนำทางนางมาจนถึงเรือนใหญ่หลังหนึ่ง ที่นี้มีใช้จวนโหว ทว่าเป็นเรือนพักที่แยกตัวออกมา เนื่องจากการมาถึงในครั้งนี้ก็เพื่อร่วมพิธีแต่งงาน บ่าวสาวไม่อาจอยู่เรือนเดียวกันได้ คาดว่ากว่านางจะได้เข้าไปที่จวนโหวก็คงเป็นเวลาสองสามวันหลังจากนี้

เส้นเฟิงซินมิได้สนใจ ยามนางก้าวลงจากรถม้ายังต้องสวมผ้าคลุมหน้าเอาไว้ มือขาวเรียวของนางนั้นดึงดูดสายตาทหารหนุ่มทั้งหลาย ชายคนหนึ่งก้าวมาเบื้องหน้า แนะนำตัวว่าเขาเป็นรองแม่ทัพ รับหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของนางที่นี่จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน หากว่ามีสิ่งใดที่ขาดตกบกพร่องให้นางบอกเขาได้ทันที หญิงสาวเพียงรับปากแล้วเดินเข้าไปด้านใน นางไม่ได้สนใจถามด้วยซ้ำว่าเพราะเหตุใดเสวี่ยเจี้ยนโหวถึงไม่มารับนางด้วยตนเอง

ด้านในได้รับการตกแต่งอย่างดี แม้แต่บ่าวรับใช้ก็ยังเตรียมเอาไว้ให้สองสามคน เห็นได้ชัดว่าแม่เขาไม่เต็มใจกับการแต่งงานครั้งนี้ แต่ก็ยังให้เกียรตินางอยู่บ้าง ภาระที่วางเอาไว้ในหัวใจผ่อนคลายลง

หยางจิวสาวใช้เข้าไปดูแลความเรียบร้อยภายในห้องนอนส่วนตัวของ

เจ้านาย จัดการสินเดิมให้เข้าที่ ในมือยังคงอดสมุดบัญชีสินเดิมเอาไว้แน่นอน ต้องตรวจนับอย่างละเอียด ในขณะที่เจ้านายนั่งลงบนเก้าอี้ เรียกสาวใช้ที่สามี่จัดหาไว้ให้มาถามเกี่ยวกับความเป็นไปของเมืองจินชาน

คราแรกสาวใช้คนนั้นไม่แน่ใจว่าควรพูดอะไรหรือไม่ ทว่าเมื่อเห็นเจ้านายยื่นถุงเงินออกมาให้ จึงรับมาด้วยความยินดี ยกเว้นเรื่องภายในจวนโหวนางสามารถเล่าได้จนหมดสิ้น รอบรู้ไปหมดตั้งแต่เรื่องของขุนนางจนถึงพ่อค้าในเมือง ไปจนถึงเรื่องสงครามด้านนอกก็รู้เช่นเดียวกัน

สิ้นเฟิ่งซินนั่งตัวตรงไม่ได้ขยับเลยตั้งแต่เริ่มฟังจนคล้ายว่าเป็นเพียงรูปปั้นเท่านั้น หากมีไข้เพราะบางครั้งนางก็หลุบลตาเล็กน้อยอย่างครุ่นคิดสาวใช้คงคิดแล้วว่าท่านโหวที่เกรียงไกรสุดท้ายได้แต่งงานกับรูปสลักงดงามของสตรีนางหนึ่งเท่านั้น

“ขอบใจ” นางกล่าวเท่านั้น สาวใช้ก็ล่าถอยออกจากห้องไป

หยางจิวที่เอาแต่ยุ่งเรื่องจัดการข้าวของเข้ามาด้านในพร้อมด้วยน้ำอุ่นกาหนึ่ง นายหญิงไม่ชอบดื่มชา ที่ชอบมีเพียงน้ำอุ่นเท่านั้น หากอากาศหนาวจะผ่านซิงเป็นแผ่นบางๆ ผสมน้ำผึ้งลงไปเล็กน้อยให้พอมีสรวาน กินแล้วอุ่นท้องก็พอ เพราะมีความชอบเช่นนี้สกุลเสิ่นจึงประหยัดค่าชาได้หลายสิบตำลึง ทว่าสาวใช้ยังไม่แน่ใจว่าเพราะนางไม่ดื่มชาจึงประหยัด หรือนางประหยัดก็เลยไม่ดื่มชากันแน่

“อย่างน้อยก็ไม่แยเกินไประเจ้าคะ”

“อย่างไรนี่ก็เป็นสมรสพระราชทาน ต่อให้เขารังเกียจก็ยังต้องไว้หน้าฝ่าบาทอยู่บ้าง” สิ้นเฟิ่งซินเติมน้ำอุ่นแล้วมองออกไปด้านนอก นึกถึงความเข้าใจเกี่ยวกับที่นี้ยามได้พูดคุยกับสาวใช้คนเมื่อครู่

เนื่องจากแดนเหนือต้องพึ่งพาสกุลเซวี่ในการคุ้มครองความปลอดภัย สำหรับพวกเขาแล้ว ดูเหมือนว่าสกุลเซวี่มีความสำคัญเสียยิ่งกว่าฮ่องเต้ที่อยู่ห่างไกล เขาคือผู้ปกครองอาณาจักรแดนเหนือ เป็นเจ้าเหนือหัวสำหรับคนที่นี่ ทุกคนจึงรักใคร่สกุลเซวี่อย่างยิ่ง หากมองในมุม

นี่ ช่องเตี้ยจะหวาดกลัวการขยายอำนาจของแดนเหนือก็คงไม่แปลก แต่ถ้าคิดในแง่ของคนที่นี่ที่มีต่อราชสำนักที่อยู่ห่างไกล ก็เหมือนแค่ตัวตนในเรื่องเล่าที่พวกเขาไม่เคยพบมาก่อน ความทุกข์ยากหรือความอยู่ดีมีสุขของราษฎรที่นี่ล้วนแต่อยู่ภายใต้การจัดการของสกุลเซวีย์มิไซหรือ

หากนางปรารถนาจะอยู่ที่นี้เป็นบ้านหลังสุดท้าย คนที่นางควรเอาใจมีไซ่ราชสำนักอันห่างไกล ทว่าเป็นสกุลเซวีย์ของสามี ความคิดมากมายของเส้นเพ็งซินยู่ติงตรงนี้ นางเป็นคนตัดสินใจอย่างรวดเร็วและเด็ดขาดมาแต่ไหนแต่ไร บางทีเรื่องนี้ก็ได้รับการพิจารณามาตั้งแต่วันที่นางรับราชโองการแล้ว

ก่อนที่จะถึงวันมงคล เส้นเพ็งซินจึงออกไปเลือกสมบัติสิ่งชิ้นที่ได้รับพระราชทานมา เพื่อมอบให้คนในครอบครัวของสามีล่วงหน้า นางยังเขียนจดหมายกำกับเอาไว้กับของขวัญทุกชิ้น เนื่องจากนางยังไม่แต่งเข้าเรือนของพวกเขา ไม่สามารถมอบของขวัญให้น้องชายเพียงคนเดียวของสามีได้ ทว่าสามารถมอบของให้แก่สตรีทุกคนในสกุลเซวีย์ได้

สกุลเซวีย์มีสตรีวัยผู้ใหญ่สี่คนได้แก่ ฮูหยินผู้เฒ่า ไซ่ซือผู้เป็นมารดาของท่านโหว หลี่ซือภรรยาคนแรกของน้องชายท่านโหว และจางซือภรรยาของน้องชายท่านโหว ส่วนหลานชายหลานสาวนั้นเหมาะสมจะมอบให้หลังจากแต่งเข้าแล้วมากกว่า

นางอยู่เมืองหลวงมาเกือบทั้งชีวิต แม้ว่าสกุลเส้นจะมีได้ร่ำรวย ทว่าก็ยังต้องคบค้าสมาคมกับผู้อื่นอยู่บ้าง เรื่องความเหมาะสมต่างๆ ล้วนเคยฝึกฝนมาจนหมดสิ้นแล้ว นี่คือการผูกสัมพันธ์กับญาติในอนาคตอันใกล้ของตน ไม่ว่าจะพวกเขาจะพอใจการแต่งงานครั้งนี้หรือไม่ เมื่อนางแสดงออกอย่างเหมาะสมแล้วก็ไร้ข้อตำหนิ

จวนโหวใหญ่โตที่สุตในเมืองจินซาน กำแพงของจวนนั้นสูงจนท่วมศีรษะ ด้านหน้าเต็มไปด้วยทหารรักษาการณ์ ภายในแบ่งออกเป็นเรือนน้อย

ใหญ่มากมาย เรือนหลักด้านหน้าสุดเป็นของสุหยินผู้เฒ่าสกุลเซวีย สตรีที่ทรงอำนาจที่สุดในเมืองจินซาน นางคือวีรสตรีที่รบเคียงข้างท่านโหวผู้เป็นปู่มาตั้งแต่ยังสาว จวบจนบัดนี้ก็นับว่าเป็นสตรีที่ยังมีอิทธิพลในกองทัพอยู่ไม่น้อย

เรือนรองลงมานั้นเป็นของไซ้ชื่อมารดาของท่านโหว เรือนตะวันออกจึงเป็นที่พำนักของเสวียเจี้ยนโหวผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนเรือนตะวันตกนั้นเป็นของครอบครัวเซวียเจียงสี่ผู้เป็นน้องชาย ในครอบครัวของเขายังมีภรรยาสองคนกับบุตรชายบุตรสาวอย่างละคน

บัดนี้สกุลเซวียได้รับของขวัญจากว่าที่สุหยินท่านโหวแล้ว พวกเขา มองสิ่งของมีค่านี้นราวกับเป็นเรื่องธรรมดา จวนโหวมิได้ขาดแคลน ที่ผ่านมัล้วนได้รับบรรณาการจากพ่อค้าที่เดินทางมาค้าขายอยู่เป็นประจำ ของที่มีค่ามากมายก็กองกันอยู่ในคลังด้านหลัง เพียงแต่สิ่งนี้ล้วนได้มาจากเมืองหลวง มิใช่ของที่ที่มีค่ามาก เพียงแต่หาได้ยากในแถบนี้ สุหยินผู้เฒ่าจึงเสียด ทว่าดูเหมือนพอใจไม่น้อยทีเดียว

“ก็แค่ของราคาถูก ทางนั้นคงคิดว่าจวนโหวยากไร้” ไซ้ชื่อไม่พอใจ การแต่งงานครั้งนี้อยู่แล้ว นางมีสตรีที่หมายตาให้บุตรชายมานาน สุดท้ายเพราะขัดราชโองการไม่ได้ ถึงต้องแต่งงานกับสตรีจากเมืองหลวงที่ไม่เคยพบหน้า

“นั่นสิเจ้าคะ นี่อะไร จะให้ของขวัญทั้งที เป็นเพียงแป้งผัดหน้าตลับหนึ่งเท่านั้น” จางชื่อผู้เป็นสะใภ้รองเอาใจแม่สามีอย่างออกนอกหน้า อะไรที่ไซ้ชื่อว่าดี นางก็ว่าดี อะไรที่ไซ้ชื่อว่าไม่ดี ในสายตาของนางก็เป็นขยะชิ้นหนึ่งเท่านั้น

ทว่าขณะที่วางตลับแป้งนั้นลงด้วยความไม่พอใจ สะใภ้ใหญ่ผู้หนึ่งข้างบุตรสาวของตนก็พูดด้วยท่าทางดูแคลน “บางคนมีตาแต่ไร้แวว นี่คือน้ำตลับหน้าผสมผงไข่มุกหายาก ปกติมักเป็นของที่นำขึ้นถวายพระสนมนางใน บางครั้งก็พระราชทานแก่ภรรยาขุนนางอยู่บ้าง แต่ก็น้อยมาก ถ้าเจ้าไม่

ต้องการ ข้าก็ไม่วิ่งก็จะมีตลับแป้งผงไข่มุกนั้นสองตลับ” หลี่ซื่อเกิดในสกุลขุนนาง มีความรู้กว้างขวางเพราะเคยติดตามบิดาไปเมืองหลวงหลายครั้ง ย่อมมีความเข้าใจมากกว่าบุตรสาวเจ้าของโรงสุราแห่งหนึ่ง

จางซื่อผู้ใฝ่ใจกับเรื่องความงามมิหรือจะมอบให้ เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็เก็บเอาไว้กับตัว “คนเขาให้แล้ว หากทิ้งไปก็ถือว่าไร้หัวใจเกินควร”

ซูหยินผู้เฒ่ามองประจำหยกในมือ ของสิ่งนี้ได้ไม่ยากกว่าถูกใจนางไม่น้อย “สิ่งสำคัญไม่ใช่มูลค่าของมัน แต่เป็นการวางตัวที่เหมาะสมของสตรีผู้นั้นมากกว่า ตอนนางมาถึงก็เรียกสาวใช้คนหนึ่งไปถามความแล้ว ควรรู้ว่าจวนโหวร่ารายยิ่งใหญ่ จึงมิได้เจาะจงมอบเฉพาะของราคาแพง แต่เลือกของที่เหมาะสมกับคนอย่างใฝ่ใจมากกว่า”

สาวใช้ที่เข้าไปดูแลเรื่องภายในเรือนนั้นล้วนเป็นคนของซูหยินผู้เฒ่า หลานสะใภ้ที่นางไม่เคยพบเป็นอย่างไรก็ต้องมาดูก่อน หากนิสัยเสียเกินเยียวยา จวนโหวร่าก็มีวิธีจัดการของตน ทว่าเท่าที่นางได้ยินมา สตรีผู้นั้นถูกเรียกขานว่ารูปสลักหยก กล่าวคือเยือกเย็นและงดงามอย่างยิ่ง กระทั่งวิธีการจัดการก็ยิ่งเหมาะสม บางทีพวกนางก็ไม่ควรดูเบาสตรีที่มาจากเมืองหลวงผู้นั้น

“นางมาจากเมืองหลวง อ่อนแออบบางเพียงนั้น งดงามแล้วอย่างไรจัดการได้เหมาะสมแล้วอย่างไร สุดท้ายเจียงเจียงของพวกเราคือวีรบุรุษผู้กล้านะเจ้าคะ สตรีที่เหมาะสมกับเขาก็ต้องเป็นคนที่เติบโตมาในเมืองจินชานหรือแดนเหนือของพวกเรา จะแข่งกับสตรีในเมืองหลวงกระตุกเพราะพรคั้นนั้นได้อย่างไร”

“หรือจะขัดราชโองการ ให้ฮ่องเต้รับสั่งเรียกกองทัพสามทิศยกขึ้นมาสะบัดคอคนสกุลเซี่ยเสียให้หมด” เพียงประโยคนี้ของซูหยินผู้เฒ่า สะใภ้ก็ไม่กล้าพูดให้มากความ นางก้มหน้าสงบคำ

เมื่อแม่สามีพูดอะไรไม่ได้ จางซื่อที่เป็นลูกไล่ก็ก้มหน้าลงเช่นกัน การแต่งงานครั้งนี้เห็นชัดว่าไม่อาจหลีกเลี่ยงได้แล้ว

ด้านนอกเรือนหน้านั้น ร่างสูงใหญ่ในชุดเครื่องแบบทหารดูสง่างาม ผิวของเขาเป็นสีน้ำผึ้ง แม้ว่าจะอยู่ในแดนเหนือ ทว่าทุกวันต้องฝึกทหาร กลางแดดจึงกลายเป็นเช่นนั้น นี่คือเสวี่ยเจี้ยนโหวหรือเซวี่ยเจียงเฉิง ท่าน โหวแห่งทิศอุดรที่ยิ่งใหญ่ ดูเหมือนว่าบัดนี้ว่าที่สุหทัยของเขาจะเริ่มตื่น เอาการเอาใจคนในครอบครัวเสียแล้ว

รอยยิ้มของชายหนุ่มกลายเป็นรอยหยันเยาะ สตรีผู้นี้คือหวังที่ ฮ่องเต้พระราชทานมาผูกขาของเขาเอาไว้ แม้บิดาของนางจะเป็นถึงท่านป้อ ทว่าก็ยากไร้ทั้งความสามารถและวาสนา เขาไม่ได้รังเกียจนาง ทว่าที่ไม่ชอบ อย่างยิ่งคือวิธีการที่ได้นางมาต่างหาก

เมื่อถึงวันมงคล เส้นเฟิงชินถูกปลุกแต่เช้าตรู่เพื่อแต่งตัว นางมีชุด แต่งงานที่เตรียมมาจากเมืองหลวง จึงปล่อยให้สาวใช้รุ่มลุ่มรอบกาย กระทั่งถึงเวลารอเจ้าบ่าวมารับขึ้นเกี้ยวไปยังจวนโหว เสียงเครื่องดนตรี ประโคมดัง อย่างไรนี่ก็คือการแต่งงานของท่านโหวแห่งแดนเหนือ ทั้งยังเป็นสมรสพระราชทานจากฮ่องเต้ ไม่เพียงแต่คนจากแดนเหนือเท่านั้น แต่มี คนจากราชสำนักที่ถูกส่งขึ้นมาจับตาดู สกุลเซวี่ยยอมไม่อาจจัดการตามมี ตามเกิดได้ สุดท้ายก็กลายเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดงานหนึ่งของแดนเหนือใน หลายปีมานี้

เส้นเฟิงชินอยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้า นางเห็นเพียงแผ่นหลังขนาดใหญ่ ของชายที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสามีเท่านั้น รอบข้างมีแต่เสียงหัวเราะและกล่าวยินดี สัมผัสที่ใกล้ชิดที่สุดก็คือตอนที่เขายุ่มร่างของนางลอยขึ้นในอ้อมแขน เพื่อก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปในจวนโหวตามธรรมเนียม ทันทีที่ก้าวพ้นเขาก็วาง ร่างนางลงทันที แล้วก้าวนำไปทิ้งนางไว้ด้านหลัง

หญิงสาวยิ้มหยัน เสวี่ยเจี้ยนโหวมีศักดิ์ศรีเพียงนี้ ฮ่องเต้หวังใช้การ แต่งงานถ่วงแขนถ่วงขาของเขา มีหรือที่เจ้าตัวจะพอใจ แค่ยินดีจัดการ แต่งงานให้ก็นับว่าให้เกียรตินางไม่น้อยแล้ว นางจึงมิได้สนใจว่าเขาจะเป็น

ประการใด เพียงก้าวตามไปที่ห้องโถงผ่านการประคองของสาวใช้ จากนั้นก็ทำพิธียกน้ำชาให้ครอบครัวสามี บ้านของนางไม่มีใครมา มีเพียงผู้ตรวจการเมืองหลวงคนหนึ่งมานั่งเป็นญาติให้เท่านั้น พิธีจึงจบลงอย่างรวดเร็ว เจ้าสาวถูกเชิญไปรอที่ห้องหอ ส่วนเจ้าบ่าวต้องสังสรรค์กับสหายและญาติมิตรต่อไป

ซูหยินท่านโหวคนใหม่ นั่งอยู่บนเตียงภายในห้องกว้างขวางที่ได้รับการตกแต่งไว้อย่างงดงาม นางยังสวมเครื่องหัวและผ้าคลุม ต้องรอให้สามีเป็นผู้มาเปิดผ้าคลุมหน้า บัดนี้ภายในห้องไม่ได้มีเพียงสาวใช้ส่วนตัวอย่างหยางจิวเท่านั้น ทว่ายังมีหญิงสูงวัยแซ่ฮั่นอีกคนที่แนะนำตัวว่าเป็นคนที่ซูหยินผู้เฒ่าส่งมา นางเป็นผู้ดูแลรับใช้ท่านโหวมาตั้งแต่ยังเล็ก ทุกคนเรียกนางว่าอันมามา

อันมามามองสตรีที่นั่งอยู่บนเตียงนอน ตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้นางนั่งหลังตรง ไม่ขยับเคลื่อนไหวราวกับเป็นเพียงหุ่นไร้ชีวิตเท่านั้น ก่อนหน้านี้ได้ยินสาวใช้ที่เรือนโหนดกล่าวถึงว่าที่ซูหยินว่าเหมือนรูปปั้นมากกว่าคน ตอนนี้นางเพิ่งได้ประจักษ์ว่าเห็นจะเป็นจริงตามนั้น รอจนเวลาผ่านไปหนึ่งชั่วยาม¹ นางก็ยังคงนั่งอยู่เช่นนั้นเพื่อรอท่านโหว แม้น้ำลัทธิหยดก็ยังไม่ได้ดื่ม ใจหนึ่งอันมามาอยากรู้สึกว่าเป็นสตรีที่มีความอดทนเป็นเลิศ ทว่าความอดทนนั้นอาจให้ผลตอบแทนที่ไม่ดีนัก

ในที่สุดด้านนอกก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ก้าวเข้ามา กลิ่นสุราโชยอ่อนตั้งแต่ยังไม่เข้ามอด้านใน ทว่าบุรุษผู้เปิดประตูไม่ได้มีร่องรอยของอาการมึนเมาแต่ประการใด เขามองสตรีที่นั่งหลังตรงอยู่เบื้องหน้า ไม่ทันได้เปิดผ้าคลุมช่วยนางถอดเครื่องหัวเสียด้วยซ้ำ เขาก็ก้าวมายืนมองใกล้ๆ แล้วเอ่ย

---

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล

“วันนี้เป็นวันมงคล เดิมทีอยากจะอยู่กับฐุหยิน ทว่าเพิ่งได้ข่าวว่าพวก
นอกด่านใช้โอกาสนี้ก่อความวุ่นวาย จำใจจะต้องเดินทางไปชายแดนทันที
หวังว่าฐุหยินจะเข้าใจ” เขายิ้มหย่นก่อนจะหมุนร่างเตรียมจากไป ไม่คิดว่า
จะได้ยินเสียงจากสตรีที่อยู่ด้านหลัง

“ขอให้ท่านพี่เดินทางปลอดภัย นำชัยชนะกลับมาเป็นของขวัญ
แต่งงานของพวกเราเจ้าค่ะ”

สอง

อุทัยนจวนโหว

คืนเข้าหอเป็นช่วงเวลาสำคัญ ความจริงป่าวสาวไม่ควรออกจากห้องหอ
จนกว่าจะเข้าด้วยซ้ำ ทว่าเสวี่ยเจี้ยนโหวผู้นั้นไม่ทันได้เข้าหอกับเจ้าสาว ก็
ถือดาบขึ้นหลังม้ามุ่งหน้าไปที่ค่ายทหารกลางดึก เรื่องนี้เป็นที่รู้กันไปทั่วว่า
ท่านโหวไม่ยอมเข้าหอ บ้างก็ลือว่าเพราะสตรีจากเมืองหลวงผู้นั้นอัปลักษณ์
เกินไป เมื่อท่านโหวเปิดหน้าจึงตกใจหนีไป แต่บางคนก็กล่าวว่าท่านโหว
สังหารศัตรูมากมาย เขาจะกลัวอะไรกับสตรีอัปลักษณ์นางหนึ่ง คงเป็น
เพราะท่านโหวไม่ได้อยากจะแต่งงานอยู่แล้วมากกว่า สุดท้ายเรื่องนี้ก็
พูดกันไปไกล งานเลี้ยงคืนนั้นมีแขกมากมายล้วนได้เห็นเรื่องราวตลกของ
อุทัยนท่านโหวทั้งสิ้น

ทว่าผู้ที่เห็นหัวข้อพูดคุยไม่ได้ตื่นตกใจประการใด นางถอดเครื่อง
หัวออกด้วยตัวเอง เรียกสาวใช้ให้มาช่วยถอดเครื่องแต่งตัว อาบน้ำเปลี่ยน
เสื้อผ้า จากนั้นค่อยกินอาหารและดื่มสุราที่เตรียมเอาไว้ อันมาคอยช่วย
อยู่ด้านข้าง มองสีหน้าสงบของอุทัยนมาตั้งแต่ต้น หากจะกล่าวเรื่องความ
งามแล้ว เกรงว่าตั้งแต่นางเกิดมาจนอายุปุ่นนี้ ยังไม่เคยเห็นสตรีคนใด

งดงามเช่นนี้มาก่อน เสียดยที่ท่านโหวไม่ได้เปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวก็รีบ
ร้อนจากไปก่อน

เจ้าสาวคนใหม่กลับไม่ได้สนใจเรื่องนี้มากนัก กระทั่งเมื่อสามขอไม่
เข้าหอ นางกลับอวยพรเขาให้ได้รับชัยชนะเสียด้วยซ้ำ ตอนนั้นสามารถนั่ง
กินอาหารได้โดยไม่แสดงสีหน้าไม่พอใจ ส่วนหนึ่งอันมามารู้สึกพึงพอใจ แต่
อีกส่วนนางก็เป็นกังวลกับการแสดงออกของสุหยินเช่นกัน น่ากลัวว่าต่าง
ฝ่ายต่างไม่มีใจ คนหนึ่งไม่ยอมเข้าหอ อีกคนก็ไม่ได้สนใจเช่นกัน ภายหน้า
จะอยู่รวมกันได้ยังไง

“มาเข้าไปพักผ่อนเถิด พรุ่งนี้เช้ารบกวนมาช่วยพาเข้าไปคารวะ
สุหยินผู้เฒ่าด้วย”

อันมามาต้องการกล่าวสักคำสองคำ ทว่าสุดท้ายก็เงิบแล้วถอย
ออกไป นางยืนอยู่หน้าห้องครู่หนึ่งก็ไม่ได้ยินเสียงอะไร ดูเหมือนหญิงสาว
คนนั้นไม่ได้ตั้งใจไล่นางออกมาแล้วอาละวาดทำลายข้าวของ ไม่มีกระทั่ง
เสียงต่อว่าตำหนิ ควราชั้นชมความสงบนิ่งของอีกฝ่ายหรือว่าควรรู้สึกเป็น
กังวลกับความเฉยชาเช่นนี้ดี

“สุหยินเจ้าคะ” หยางจิวต้องการพูดเช่นกัน ทว่าเจ้านายกลับเอนตัว
ลงนอนบนเตียงแล้ว

“ดับตะเกียงแล้วก็ไปนอนเสีย พรุ่งนี้ยังต้องตื่นแต่เช้า”

เมื่อเจ้านายสั่งเช่นนั้นสาวใช้จะทำสิ่งใดได้อีก สุดท้ายนางก็ออกไปปิด
ประตูห้อง ปล่อยให้ห้องหอที่ควรจะอบอุ่นด้วยกลิ่นอายของคู่บ่าวสาว
มีเพียงความเงิบงันเพราะเจ้าบ่าวหนีไปออกรบ ไม่ว่าจะใครต่างก็มองออก
ว่าการออกไปอย่างปัจจุบันทันด่วนของท่านโหวเป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น ยิ่ง
คิดหยางจิวก็ยิ่งเจ็บใจ ทว่าไม่สามารถทำอะไรได้ ที่นี้ไม่ใช่เมืองหลวง ไม่ใช่
สกุลเสี้ยน เจ้านายของนางเป็นเพียงสตรีตัวคนเดียวที่นี้ ยังจะทำอะไรได้
อีกเล่า

วันรุ่งขึ้นเส้นเพิงขึ้นตีตั้งแต่ต้นยามเหม่า² ตามความเคยชิน จากนั้นก็ลุกขึ้นแต่งตัวอย่างประณีตเพราะนี่คือการพบกันครั้งแรกกับครอบครัวสกุลเซวี่ การพบกันครั้งนี้หญิงสาวยังเตรียมของขวัญเอาไว้ครบตามจำนวนสมาชิกในครอบครัวสกุลเซวี่อีกด้วย ตอนที่อันมามาปรากฏตัวหญิงสาวก็แต่งกายเรียบร้อยแล้ว นางสอบถามเรื่องเวลาตื่นนอนของซูหยินผู้เฒ่า พอช่วงปลายยามเหม่าตะวันตกแสงเต็มที่แล้วจึงออกเดินทาง

นี่คือครั้งแรกที่หญิงสาวได้เห็นจวนโหวอย่างแท้จริง ยามเดินไปหน้าของนางมองตรงไปด้านหน้า แผ่นหลังตั้งตรง ท่วงท่าการเดินราวกับเลื่อนลอยออกไป ทำให้ชายผ้าขยับน้อยมาก ยิ่งมองอันมามาและสาวใช้จวนโหวก็ยิ่งชื่นชม นี่คือนิสัยของสตรีเมืองหลวงเช่นนั้นหรือ ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็น่าชม ทว่าสีหน้าราบเรียบนั้นอ่านอารมณ์ไม่ได้จริงๆ และพวกนางก็ไม่ว่าขณะที่เดินอยู่นั้นหญิงสาวค่อยๆ จดจำรูปแบบเส้นทางของจวนโหวเอาไว้ในใจ

ระหว่างนั้นอันมมายังแนะนำเรือนต่างๆ ให้นางได้รู้จัก เช่นเรือนด้านหน้าเป็นของซูหยินผู้เฒ่า ถัดลงมาเป็นเรือนส่วนตัวของโซ่ซื่อมารดาของท่านโหว ส่วนเรือนที่อยู่ตรงข้ามกับนางซึ่งมีส่วนคั่นตรงกลางนั้นเป็นของเซวี่เจียงสี่น้องชายของสามี แล้วก็อย่างที่รู้คือในเรือนของเขายังแยกออกเป็นหลายห้อง เพราะฝั่งนั้นมีภรรยาสองคน

หยางจิวเคยสงสัยว่าเหตุใดถึงให้น้องชายออกเรือนก่อนที่ชายได้สาวใช้ที่มากดูแลนางเล่าอย่างออกรสว่าท่านโหวมักอ้างเรื่องการศึก เอาแต่ออกไปอยู่ที่ค่ายทหาร สุดท้ายคุณชายรองก็รับเร้ามารดาจนกระทั่งได้แต่งงานกับหลี่ซื่อที่เป็นภรรยาเอก จากนั้นก็แต่งงานคนที่สองเข้ามา แต่ท่านโหวก็ยังไม่มีความกระตือรือร้น มีราชโองการพระราชทานสมรสสมานันนั่นเอง

ตอนที่หญิงสาวมาถึงก็พบว่ามีคนรออยู่ก่อนแล้ว ฝ่ายนั้นเป็นสตรี

² ประมาณ 05.00 น. ตามเวลาสากล

สูงวัยเล็กน้อย พอจะคาดเดาได้ว่าเป็นคือใช้ชื่อมารดาของท่านโหว

ฝ่ายนั้นเองก็เห็นเช่นเดียวกันว่ามีคนเดินมาจากอีกด้าน ครั้นพอเห็นว่าด้านหน้าเป็นอันมา มา นางก็คาดเดาได้เช่นกันว่าด้านหลังคงจะเป็นลูกสะใภ้ที่เพิ่งแต่งเข้ามาเมื่อวานนี้ นึกถึงเรื่องที่บุตรชายตัดสินใจทิ้งภรรยาในคืนแต่งงานออกไปค้ายทหาร แม้ว่าจะดูไม่ค่อยดีนัก ทว่ากลับทำให้นางรู้สึกยินดีที่บุตรชายไม่ได้หลงไหลสตรีจากเมืองหลวง จากนั้นนางค่อยมองเพื่อดูว่าฝ่ายนั้นชื่ออะไรกัน

ใบหน้างดงามขาวผุดผ่อง ริมฝีปากแดงที่ดูเหมือนไม่ได้มาจากการแต่งแต้มเสียทั้งหมด คิ้ว คาง จมูก และปากล้วนสมบูรณ์แบบราวกับรูปสลัก แผ่นหลังของฝ่ายนั้นตั้งตรง อารมณ์สีฟ้าสดใสซึบให้ร่างนั้นคล้ายจะมีแสงเปล่งออกมาจากภายใน ไม่ว่าจะมองในแง่มุมใดก็นับว่าเป็นสตรีที่งามเลิศผู้หนึ่งอย่างแน่นอน

“สะใภ้คารวะแม่สามีเจ้าค่ะ” น้ำเสียงของนางค่อนข้างเรียบนิ่งและเบา ทว่าก็ยังชัดเจนและอ่อนน้อม หญิงสาวก้มศีรษะค้อมตัวเล็กน้อยแสดงความเคารพ ทุกท่วงท่าล้วนไร้ที่ติ

กระทั่งใช้ชื่อยังไม่รู้ว่าจะต้องพูดอะไรไปครู่หนึ่ง สุดท้ายได้ยินเสียงกระแอมของมามาข้างกายจึงค่อยได้สติ อับอายอยู่เล็กน้อย แสร้งทำเป็นว่าไม่ได้มองนาง “อ้อ ข้าเพิ่งเห็น ตามสบาย”

“ขอบคุณท่านแม่เจ้าค่ะ” ฝ่ายนั้นรับคำแล้วยัดแผ่นหลังตั้งตรงเช่นเดิม

ตอนนั้นประตู่เรือนของฮูหยินผู้เฒ่าก็เปิดออก เป็นสัญญาณว่าอีกฝ่ายเตรียมพร้อมสำหรับการคารวะในยามเช้าแล้ว ที่ด้านหลังยังมีขบวนคนของเรือนตะวันตกติดตามมาด้วย เส้นเพิงซินยืมทักทายพวกเขาก่อนจะก้าวตามมารดาเข้าไปด้านใน เพราะหากนับเรียงลำดับศักดิ์แล้ว สะใภ้ใหญ่ย่อมเป็นรองแม่สามี แม้ว่าจะเพิ่งแต่งเข้ามาก็ตาม

เซวี่ยเจียงสื่อได้ยินข่าวลือมาเช่นกันว่าพี่ชายของเขาก่อเรื่องอะไรขึ้น

เมื่อคืนนี้ คิดไม่ถึงว่าที่จริงแล้วพี่สะใภ้จะเป็นสตรีที่งดงามอย่างยิ่ง แม่เพียง รอยยิ้มก็สะกดผู้คนได้ เขายังไม่เข้าใจว่าพี่ชายของตนจะก่อเรื่องขึ้นเพื่ออะไร หรือว่าฝ่ายนั้นมีรสนิยมเรื่องเพศผิดปกติ ไม่สนใจสตรีงามพร้อมแล้วจะสนใจใครได้อีก พวกบุรุษที่อยู่ในค่ายทหารเช่นนั้นหรือ

ภรรยาทั้งสองที่อยู่ด้านหลังไม่รู้ความคิดไร้สาระของสามี พวกนางเพียงคาดไม่ถึงว่าพี่สะใภ้ใหญ่จะงดงามถึงเพียงนี้ หลีซื่อยิ้มตอบตามมารยาท นางเป็นบุตรสาวขุนนางที่ผ่านการอบรมมาเป็นอย่างดี ยิ่งเห็นกิริยาท่าทางของอีกฝ่ายก็ยิ่งชื่นชม ทว่าสำหรับนางชื่อนั้น การเห็นสตรีที่งดงามยิ่งกว่าอยู่เบื้องหน้ากลับทำให้เกิดความริษยาอยู่บ้าง เพราะสิ่งเดียวที่นางภาคภูมิใจก็คือความงามของตน จนบัดนี้กลายเป็นว่ามีสตรีที่งามยิ่งกว่าอยู่เบื้องหน้า กระทั่งสามีก็ยังมองพี่สะใภ้ไม่วางตา

เส้นเพ็งชินไม่ได้สนใจว่าคนเหล่านั้นจะมองนางอย่างไร ได้แต่เดินตามแม่สามีเข้าไปด้านใน

นี่คือครั้งแรกที่ฮูหยินผู้เฒ่าได้พบกับหลานสะใภ้คนโตของนาง หมิง ชรานั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ มีสาวใช้คอยดูแลอยู่ด้านข้าง ใช้ชื่อแสดงความเคารพเป็นลำดับแรก แล้วค่อยตามด้วยเส้นเพ็งชิน คนอื่นอาจไม่ทราบ ว่าฮูหยินผู้เฒ่าได้ยืมมาจากสาวใช้ก่อนแล้วว่า หลานสะใภ้คนนี้เป็นสตรีที่งดงามอย่างยิ่ง เสียแต่ว่าเหนื่อยเกินไปจนเหมือนไร้ชีวิต เมื่อได้เห็นตรงหน้าก็รู้สึกว่สิ่งที่สาวใช้กล่าวไม่เกินจริง ว่าด้วยเรื่องรูปลักษณ์แล้วยากที่จะหาข้อติได้ สตรีสกุลเส้นผู้นี้ล้วนมีองค์พวยพราวกับหลอดดอกมาจากภพवादหรือรูปสลักหญิงงาม คือผู้เปรียบพร้อมด้วยความงดงามตามอุดมคติของยุคสมัย เสียแต่ว่าดวงตาคู่นั้นกลับมีเพียงความสงบเรียบเฉย

“หลานสะใภ้คารวะท่านย่าเจ้าค่ะ”

“ตามสบาย เจ้าเพ็งมาถึงที่นี่ หากมีสิ่งใดสงสัยก็ให้ถามอันมา มา นางเป็นคนเก่าคนแก่ของสกุลเซวี่ย ทั้งยังเลี้ยงดูเจียงเจียงมาตั้งแต่ยังเล็ก ความ

ชอบหรือไม่ชอบของเขา นางเข้าใจดี หากขาดเหลืออะไรก็ตามนางได้” สุหยินผู้เฒ่าเอ่ยด้วยความเมตตา อย่างไรก็ตามก็แต่งเข้ามาแล้ว ทั้งยังเป็นสมรสพระราชทาน ย่อมต้องอยู่ด้วยกันไปอีกนาน

“ขอบคุณท่านย่าเจ้าค่ะ ตอนนี้อยู่หลานสะใภ้สุขสบายดี หากมีสิ่งใดที่หลานสะใภ้บกพร่องไป หวังว่าท่านย่ากับท่านแม่จะให้คำสั่งสอนเจ้าค่ะ” ทุกการกระทำไว้ที่ดี หากจะกล่าวเรื่องความเหมาะสม เล่นเฟิ่งชินก็ดูเหมือนจะเหมาะสมกับตำแหน่งสุหยินท่านโหวอยู่ไม่น้อย

ลำดับต่อไปจึงเป็นคนจากเรือนตะวันตก ครั้งนี้แม้แต่หลานชายหลานสาวก็ติดตามมารดาด้วย พวกเขาปรารถนาจะได้เห็นท่านป้าสะใภ้เช่นเดียวกัน หลานสาวคนโตของสกุลเซวี่ยเกิดจากหลี่ซื่อ มีชื่อว่าเซวี่ยเพ่ยจื่อ เป็นเด็กหญิงผิวขาว สองแก้มแดง หน้าตาน่ารัก ส่วนหลานชายนั้นเกิดจากจางซื่อที่เป็นภรรยาของ มีชื่อว่าเซวี่ยเจียงเซิ่ง เด็กชายตัวอ้วนกลม ท่าทางเอาแต่ใจ เขามองป้าสะใภ้ที่ยืนอยู่ด้านข้างไม่วางตา จากนั้นก็กล่าวกับมารดาเสียงดัง

“ท่านป้าสะใภ้ไม่เห็นอัปลักษณะเหมือนที่ท่านแม่บอกเลย”

“เจียงเซิ่ง!” เสียงของบิดาดังขึ้น ที่ผ่านมาเพราะมีบุตรชายคนเดียว ทำให้เด็กคนนี้ถูกตามใจอยู่เสมอ ทว่าไม่เคยคิดว่าเขาจะพูดปากไม่มีหูรูตเช่นนั้น บิดาจึงต้องดุเขาที่ไร้มารยาท “ขอโทษท่านป้าสะใภ้เสีย อย่าพูดจาอะไรไร้สาระอีก” ทว่าสายตาของเขากลับจ้องมองภรรยาของตน ไม่คิดว่านางจะกล่าวเรื่องไร้สาระต่อหน้าบุตรชายเช่นนั้น

“พี่สะใภ้ ข้าขออภัยแทนเจียงเซิ่งด้วย เด็กคนนี้เสียนิสัย ต่อไปจะอบรมให้ดีขึ้น” เซวี่ยเจียงสือกกล่าวขอโทษพี่สะใภ้ของตนอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรเจ้าค่ะคุณชายรอง ข้าไม่ถือสา” หญิงสาวไม่เอาความ อย่างไรก็ตามก็เป็นการพบกันครั้งแรก

“เด็กก็พูดไปตามที่คิด หากเจ้าถือสา ก็จะกลายเป็นคนใจแคบ” ไซ่ซื่อเอ่ยขึ้น จากนั้นก็กวักมือเรียกหลานชายเข้ามาหา นี่คือหลานชายคนโปรด

ของนาง จะให้คนอื่นมากล่าวหาได้อย่างไร

เมื่อเห็นว่าแม่สามีเข้าข้างบุตรชาย จางซื่อก็ถือตัวว่ามีผู้สนับสนุนจึงเซ็ดหน้าขึ้นมองตรงมาที่เส้นเฟิงซิน “พี่สะใภ้อย่าได้ถือสาเลย นี่คือเรื่องที่ด้านนอกพูดกันไปทั่ว เจียงเซิงได้ยินแล้วก็จำมาเท่านั้น พวกเขาว่ากันว่าหากสตรีสกุลเลื่องดังมาจริง โยต้องรอจนอายุสิบแปดปีถึงได้ออกเรือนด้วยสมรสพระราชทาน แต่เห็นได้ชัดว่าท่านเป็นสตรีที่ดังมา ข้าเลยยังไม่เข้าใจ”

นางไม่สนใจสายตาของสามี ในที่นี้ขอเพียงจับความพึงพอใจของมารดาสามีได้ก็เพียงพอแล้ว ทั้งยังมีความสุขเล็กน้อยที่ได้ดูแคลนอีกฝ่ายด้วย

สีหน้าของเส้นเฟิงซินมิได้เปลี่ยนแปลงตั้งแต่แรกจนถึงบัดนี้ นางมองสตรีเบื้องหน้าขณะที่ยังมีรอยยิ้มประดับเอาไว้ กล่าวด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นและสงบนิ่ง

“ขอบคุณคำชมของน้องสะใภ้รอง เมื่อเทียบกับสตรีคนอื่นในเมืองหลวง ข้าก็ไม่ได้ถือว่าเป็นคนที่ยิ่งงามหรือที่ขี้ขลาดออกเรือนบ้างที่อาจเป็นโชควาสนาที่จะได้แต่งงานกับท่านพี่ก็เป็นได้ ดวงออกเรือนของข้าถึงได้ชักากว่าคนอื่น ส่วนเรื่องหลานชาย ข้าไม่ใส่ใจว่าเขาจะพูดไปเรื่อย พูดไม่คิด หรือจะเอาเรื่องไม่จริงมากล่าวโดยไม่คำนึงถึงความอาวุโสหรือมารยาท เพราะที่เมืองหลวงเรามีคำกล่าวที่ว่า หากมารดามีใส่ใจจะสั่งสอน เราก็ไม่ควรเปลืองแรงกับบุตรผู้อื่น”

ตลอดคำพูดนั้นรอยยิ้มมิได้เลือนหายไปจากใบหน้าเลยแม้แต่น้อย ทั้งคำกล่าวของนางไม่มีข้อใดที่รุนแรง ทว่าหลื่นซื่อที่ไม่ชอบใจภรรยาของของสามีกับบุตรชายของนางอยู่แล้ว กลับอดยิ้มไม่ได้ แม้แต่ฮุยฮินผู้เฒ่าก็มีประกายบางอย่างพาดผ่านดวงตาเช่นเดียวกัน คล้ายว่านางจะต้องประเมินหลานสะใภ้ใหม่เสียแล้ว

ใบหน้าของจางซื่อไม่อาจกล่าวได้ว่า นางมิใช่คนโง่ยอมเข้าใจ ทว่า

หาข้อโต้แย้งมิได้ จนสุดท้ายคิดขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง “พีสะไม้ใจกว้างยิ่งนัก ข้าไม่แปลกใจเลยว่าเหตุใดท่านจึงยอมให้ท่านโหวตออกจากเรือนหอไปในคืนทองคำเช่นนี้ ทิวแผ่นดินแคว้นต้าเหยียนจะหาสตรีใดใจกว้างเท่าพีสะไม้ได้อีก”

ทุกคนย่อมรู้ว่านี่คือการหักหน้าที่ร้ายแรง คราวนี้เซวี่ยเจียงสื่อไม่อาจทนดูได้อีกต่อไป เรื่องนี้อย่างไรพี่ชายของเขาก็ผิด ภรรยาของกลับเอามาเป็นข้ออ้างแก่พีสะไม้ เช่นนี้นับว่าใช้ได้หรือ ทว่าไม่ต้องรอให้เขาออกปาก พีสะไม้ก็กล่าวด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเช่นเดิม

“ข้าก็มีแต่อยากใจกว้างหรวก เพียงแต่เรื่องบ้านเมืองนั้นสำคัญยิ่ง อีกทั้งข้ากับท่านที่ยังมีสัญญาว่าเขาจะนำชัยชนะเหนือพวกนอกด่านในครั้งนั้นกลับมาเป็นของขวัญแต่งงานของพวกเรา ทิวแผ่นดินแคว้นต้าเหยียนจะหาเจ้าสาวคนใดได้ของขวัญที่ล้ำค่าเช่นนี้ได้อีกเล่า”

ตั้งแต่นั้นจนจบสีหน้าของนางไม่เปลี่ยนแปลง เป็นรูปสลักที่ทำให้คนชนลูกจริงๆ

ศูหยินผู้เฒ่าก่อนข้างพอใจหลานสะไม้คนนี้เล็กน้อย เดิมทีคิดว่านางเป็นสตรีจากเมืองหลวงที่สงบปากสงบคำ ทั้งท่วงท่าราวกับหุ่นที่หายใจได้ นางกระทั่งวางแผนเอาไว้แล้วว่า หากหญิงสกุลเลินผู้นี้ไม่สามารถรับมือภรรยาของหลานชายคนเล็กได้ ก็จะช่วยออกหน้าให้เล็กน้อย เพราะนับตามลำดับศักดิ์ อย่างไรก็ตามแล้วภรรยาของหลานชายคนเล็กก็ถือว่าด้อยกว่าอยู่ดี ทางนี้เป็นถึงพีสะไม้ ต่อให้แต่งเข้ามาก่อนก็ต้องให้ความเคารพ

จางชื่อผู้นี้อาศัยว่าให้กำเนิดหลานชายคนแรกของสกุลเซวี่ย จึงมักเอาใจมารดาสามี ไม่ว่าฝ่ายนั้นพูดอะไรก็เออออตามไปด้วยเสียหมด พอทำอะไรผิดก็เอาบุตรชายมาอ้างทุกครั้ง กระทั่งผู้เป็นสามีเองก็ไม่อยากจะยุ่งด้วย วันนั้นถูกเลินเฟิงซินสั่งสอนเสียบ้างก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดี

“ถึงอย่างไรนางก็เป็นผู้ใหญ่ เจียงเซ็งไม่ใช่ทารกแล้ว เขาเป็นหลาน

ชายของจวนโหว ก็ควรเรียนรู้เรื่องกิริยามารยาทเอาไว้บ้าง ถ้าเจ้าสั่งสอน
เองไม่ได้ ก็ยกเขาให้หูลี่ชื่อเป็นคนสอน” สุหยินผู้เฒ่ากล่าวด้วยน้ำเสียง
เรียบนิ่ง ทว่านี่คือการตำหนิที่ยังข่มขู่เรื่องขะยกบุตรชายของนางให้
ภรรยาเอกของสามีช่วยดูแล ดังนั้นใบหน้าของจางชื่อจึงซีดลงในทันที

“หลานสะใภ้เข้าใจแล้วเจ้าคะ ต่อไปจะสั่งสอนบุตรชายให้เข้มงวด
หวังว่าพี่สะใภ้คงไม่ถือสา”

ต่อให้นางมั่นใจอย่างไรว่ามีแม่สามีถือหาง แต่ก็ต้องเข้าใจเสียก่อน
ว่า ที่จริงแล้วภายในจวนโหวแห่งนี้ ผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดก็คือสุหยินผู้เฒ่า
แม้กระทั่งโซ่ชื่อเองก็ไม่กล้าขัดแย้งกับแม่สามีของตน ตอนที่ท่านโหวผู้เฒ่า
เสียชีวิตนั้นนางคือคนที่ดูแลจวนโหวเอง จนกระทั่งบุตรชายจากไปหลัง
จากนั้นไม่นาน นางยังต้องเป็นคนประทับประคองจวนโหวและหลานชาย
ทั้งสองคนเอาไว้ ในยามนั้นโซ่ชื่อเหมือนคนขาดสติไปชั่วครู่ บุตรชายสอง
คนต้องให้นางช่วยดูแลจนกระทั่งเซวี่ยเจียงเฉิงสามารถก้าวขึ้นมาเป็น
เสาหลักของแดนเหนือได้สำเร็จ

อำนาจของสุหยินผู้เฒ่า นั้นยิ่งใหญ่เพียงใด เลื่อนเพิงซินทราบดี สำหรับ
นาง หากคนอื่นตั้งแง่ใส่ก็ช่างเถิด เพียงจับใจสุหยินผู้เฒ่าได้ ชีวิตในสกุล
เซวี่ยก็คงไม่เลวร้ายเกินไป

“ยอมไม่ถือสา ความจริงเพราะว่าเป็นการพบกันครั้งแรก ข้ายังได้
เตรียมของขวัญมาให้หลานสาวหลานชายอีกด้วย” หญิงสาวกล่าวเช่นนั้น
แล้วก็พยักหน้าให้หยางจิวที่ยืนรออยู่ด้านนอกเข้ามา

พวกเขาไม่ทันได้สังเกตว่าสาวใช้ที่ยืนอยู่หน้าห้องถือถาดคลุมด้วย
ผ้าสีน้ำเงินดงามผืนหนึ่งเอาไว้ เมื่อเปิดออกจึงเห็นข้าวของด้านใน มีโซ่เพียง
ของสำหรับเด็กเท่านั้น ทว่ายังมีกำไลหยก ตำราสองเล่ม และกล่องไม้
อีกสองสามกล่อง แม่ไม้ นับเป็นของที่มีราคา แต่ก็เป็นการให้ที่เห็นได้ว่า
ค่อนข้างใจกว้างและรอบคอบ

“หลานสะใภ้รู้ว่าท่านย่ามีพร้อมทุกสิ่งแล้ว คงไม่อาจหาของมีค่า

ประการใดให้ท่านได้ ตอนอยู่ที่เมืองหลวงบังเอิญได้ไปทำบุญที่วัดแห่งหนึ่ง พบว่าที่นั่นมีหอเก็บพระคัมภีร์เก่าแก่ทว่าไร้คนสนใจ จึงบริจาคเงินเพื่อ ขอรับพระคัมภีร์คัดด้วยลายมือมาเล่มหนึ่ง เห็นว่าเป็นของเก่าแก่เจ้าค่ะ” นางอธิบายขณะที่ใช้สองมือประคองพระคัมภีร์เก่าแก่เล่มนั้นมอบให้สูหทัย ผู้เฒ่า ฝ่ายนั้นรับเอาไว้ด้วยความพึงพอใจ

“ดี ดีจริงๆ”

เมื่อเปิดดูด้านใน หญิงชราก็ยังแสดงความพอใจออกมามากขึ้น นาง มีข้าวของมากมายที่มีค่าควรเมือง แม้แต่ลูกประคำหยกก่อนหน้านี้ก็ได้ ใส่ใจมากนัก ทว่าของที่ได้รับคราวนี้ถือว่าถูกใจนางอย่างยิ่ง พออายุมากขึ้นสูหทัยผู้เฒ่าก็สนใจเรื่องการเข้าวัดทำทาน พระคัมภีร์เก่าแก่ที่ส่งผ่านกัน มานาน ย่อมเป็นของที่ควรวางอยู่ในห้องพระส่วนตัวของนาง สูหทัยผู้เฒ่า ไม่ได้ซ่อนความพอใจเช่นนั้นของตน

“ถ้าท่านอย่าชอบซำก็ดีใจเจ้าค่ะ” หญิงสาวยิ้มรับ

นางหยิบของอีกชิ้นออกมาส่งให้ใช้ชื่อที่ยังคงหยอกล้อกับหลานชาย ใช้เวลาครู่หนึ่งนางก็ไม่ยอมมองมา ทว่าเส้นเฟิงชินมีความมอดทน สองมือ ประคองกล่องไม้ยื่นออกไปเบื้องหน้า ค้อมตัวลงเล็กน้อย ท่วงท่าสง่างาม นิ่งค้ำไว้เช่นนั้นคล้ายรูปปั้น รोजนกระทั่งหลานชายคนโปรดทนมัโหว่จึง กระตุกแขนเสื้อท่านย่า

“ท่านย่าในกล่องนี่คือสิ่งใด ข้าอยากรู้ว่ากินได้หรือไม่”

เพราะเช่นนั้นใช้ชื่อถึงได้หันกลับมามอง แล้วรับสิ่งของจากมือสตรี ที่อยู่เบื้องหน้า ร่างของเส้นเฟิงชินค่อยขยับยัดแผ่นหลังตั้งตรงอีกครั้ง ตั้งแต่ต้นจนจบจะหาที่ดีในกิริยาท่าทางของนางมิได้เลย ทว่าในกล่องนั้น เปิดออกมาแล้วเป็นถุงหอมชิ้นหนึ่ง เย็บปักถวดยางดงาม ผู้มอบให้จึง อธิบาย

“นี่คือถุงหอมที่ข้าผสมขึ้นมาเองเจ้าค่ะ ประกอบขึ้นจากดอกไม้และ สมุนไพรเกษนิต มีสรรพคุณช่วยเรื่องการนอนหลับ ทำให้ผ่อนคลาย ท่าน

แม่คงเบื่อหน่ายของมีค่าแล้ว จึงได้ทำเครื่องหอมขึ้นมาจากตัวเอง หวังว่าท่านแม่จะไม่รังเกียจ”

หากซื้อมาแล้วก็ช่างเถิด นี่กลับทำด้วยตัวเอง แล้วจะกลับปฏิเสธได้อย่างไร เมื่อครู่ก็เห็นได้ชัดแล้วว่าสตรีผู้นั้นพอใจสตรีนางนี้อย่างยิ่ง หากนางวางท่าไม่ชอบใจแล้วจะทำสิ่งใดได้อีก สุดท้ายไซ้ซื้อก็ไม่ได้เอ่ยอะไร เพียงพยักหน้าเล็กน้อยแล้วก็โยนถุงหอมให้มาอยู่ที่อยู่ด้านหลังเก็บเอาไว้ ส่วนเหรียญเสียงเซ็ง เจ้าเด็กอ้วนคนนั้นพอเห็นว่ามีไซ้ของกินก็ทำท่าทางผิดหวัง

เส้นเฟิงซินหันกลับมาอีกด้าน นางหยิบกลองไม้ส่งให้น้องชายของสามี “ข้างในคือพู่กันและเครื่องเขียนจากร้านตำราที่มีชื่อเสียงในเมืองหลวง ข้ารู้ว่าคุณชายรองทำงานในที่ว่าการ ไม่รู้ว่าจะมอบสิ่งใดให้นอกจากของใช้เหล่านี้ คุณชายรองคงไม่รังเกียจ”

เซวี่ยเจียงลือยอมพยักหน้า ต่อให้ในกล่องเป็นเพียงแท่งไม้ไร้ค่า ไร้ราคา เขาก็ต้องกล่าวว่ายินดี “ขอบคุณพี่สะใภ้”

“ส่วนทางนี้เป็นกำไลหยกคู่ วงเล็กกับวงใหญ่กำลังเป็นที่นิยมในเมืองหลวง วงใหญ่มอบให้น้องสะใภ้ ส่วนวงเล็กมอบให้หลานสาว จะดีสวมเป็นคู่แม่ลูก” นางหยิบกำไลหยกชมพู่ออกมา เพราะรู้ว่าสตรีเมืองเหนือ นั้นค่อนข้างขาว พอสวมกำไลหยกชมพู่แล้วก็ดูงดงามอย่างยิ่ง เดิมทีหลานสาวยังเอียงอาย ทว่าพอมองใบหน้างดงามของท่านป้าสะใภ้แล้วก็ยื่นมือออกมารับแต่โดยดี

หลี่ชื้อพักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม สวมกำไลในข้อมือตนกับบุตรสาว เซวี่ยเพยจ้อมองข้อมือของตนกับมารดาสวมกำไลหยกเหมือนกัน ก็ยิ้มแย้มดีใจ “ขอบคุณท่านป้าสะใภ้เจ้าค่ะ”

“แล้วของข้าล่ะ ของขวัญของข้าล่ะ” เมื่อเห็นว่าทุกคนต่างก็ได้รับของขวัญหมดแล้ว เหลือแค่ตัวเองกับมารดาเท่านั้น เซวี่ยเจียงเซ็งก็ดิ้นหลุดออกจากอ้อมแขนของท่านย่ามายืนอยู่ตรงหน้าเส้นเฟิงซิน เขาแบมือออก

มาพร้อมส่งเสียงร้องอย่างเอาแต่ใจ “เอาของขวัญให้ข้าเดี๋ยวนี้ ต้องเป็นของ
ที่ดีที่สุด ใหญ่ที่สุดด้วย!”

หว่างคิ้วของเซวี่ยเจียงสื่อขมวดแน่น ที่ผ่านมาเขาละเลยการสั่งสอน
บุตรชายมาโดยตลอด ไม่คิดว่าสุดท้ายบุตรชายคนโตจะถูกมารดาภิภรรยา
คนรองเลี้ยงให้กลายเป็นเด็กเอาแต่ใจเช่นนี้ เขามองที่สะใภ้ที่ก้มหน้าลงมอง
บุตรชายของเขา ช่วงขณะหนึ่งชนท้าวร่างก็ลุกชันไปหมด

“เหตุใดต้องให้ของที่ดีที่สุดแก่เจ้า”

เด็กชายคนนั้นยัดพุงของเขา “เพราะข้าคือหลานชายคนเดียวของ
ที่นี่”

“เจียงเซ็ง!” คราวนี้เสียงคำรามของบิดาทำให้เด็กชายสะดุ้ง

จางซื่อต้องเข้ามารั้งร่างบุตรชายเข้ามากอด นางมองที่สะใภ้ด้วย
ท่าทางไม่พอใจ “ที่สะใภ้จะถามเช่นนี้เพื่ออะไร เจียงเซ็งยังเล็กก็แค่พูดไป
เรื่อยเท่านั้น ท่านต้องการทำให้ข้ากับบุตรชายอับอายเช่นนั้นหรือ”

“ข้าก็แค่ถามเขา” น้ำเสียงของนางสงบ นางมองเด็กชายในอ้อมแขน
ของมารดา จากนั้นก็หยิบของสองชิ้นสุดท้ายที่วางอยู่ภายในถาดออกมา
“ซาดทาปากนี้เป็นของหายาก หวังมีกลิ่นหอมของดอกไม้ มอบให้น้องสะใภ้
รอง ส่วนเจ้า ป้าสะใภ้จะมอบสิ่งที่ดีที่สุดและมีค่าที่สุดแก่เจ้า”

ทั้งที่กล่าวเช่นนั้น แต่สิ่งที่นางมอบให้เด็กชายเป็นเพียงตำราเล่มหนึ่ง
เท่านั้น เซวี่ยเจียงเซ็งมองของที่ตนเองได้เทียบกับคนอื่นแล้วก็เริ่มไม่พอใจ
ตั้งท่าจะอาละวาดแต่ถูกมารดาปิดปากเอาไว้ ทั้งสายตาเยือกเย็นของท่าน
ป้าสะใภ้ที่มองเขา ทำให้ถ้อยคำไวววยมากมายกลับเข้าไปในลำคอ

ครั้งนี้เป็นจางซู่เงินที่ไวววยแทนบุตรชาย “คุณหนูใหญ่ยังได้กำไร
หยกมีราคา เหตุใดบุตรชายของข้าได้เพียงตำราเล่มเดียวเท่านั้นเล่าเจ้าคะ
นี่คือตำราที่เสียเงินไม่กี่ตำลึงซื้อมาเท่านั้น พี่สะใภ้จะกล่าวว่าเป็นของที่มีค่า
ที่สุดได้อย่างไร เช่นนี้ไม่หลอกลวงเกินไปหรือ”

“เจียงเซ็งเป็นบุรุษ จะปรารณากำไลหยกของสตรีไปทำไม อีกทั้ง

ของขวัญจะมีคุณค่าหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับมุมมองและสติปัญญาของผู้รับ” นางมิได้สนใจจางซื่อ ทว่าก้มลงมองเด็กชายหนึ่ง “เจ้ารู้หรือไม่ว่าสิ่งใดมีค่าที่สุดสำหรับมนุษย์ นั่นคือสติปัญญาความรู้ที่ผู้อื่นขโมยไปจากเจ้าไม่ได้ นี่คือการทำเล่มใหม่ที่เขียนขึ้นโดยผู้ชนะการสอบขุนนางอันดับหนึ่งของปีที่แล้ว กล่าวถึงการวิพากษ์วิจารณ์เชิงปรัชญาและการปกครองสำหรับผู้เรียนเริ่มต้น จึงเหมาะสมสำหรับเจ้ามากที่สุด”

“ข้าไม่ชอบเรียน ข้าไม่เรียนก็ไม่ใช่ไร” เด็กชายยังโวยวาย “ข้าคือหลานชายคนโตของสกุลเซวี่ย ทุกคนต้องเอาใจข้าอยู่แล้ว”

“เช่นนั้นก็แล้วแต่เจ้า”

เส้นเฟิ่งซินถือว่าตนได้ทำหน้าที่ครบทุกประการแล้ว มิได้สนใจอีกต่อไปว่าครอบครัวน้องชายสามีจะเป็นอย่างไร สีหน้าของเซวี่ยเจียงลือเตี้ยวแดงเตี้ยวคล้ำ ขณะที่หลี่ซื่อจับมือบุตรสาวเอาไว้ด้วยอารมณ์เพลิดเพลิด คิดไม่ถึงว่าพี่สะใภ้ผู้นี้ มาถึงจวนสกุลเซวี่ยแค่วันเดียวก็สามารถถำราบสองแม่ลูกได้แล้ว

จางซู่จินหยิ่งทะนงมานานเกินไป เพียงเพราะมีหลานชายคนโตให้สกุลเซวี่ย สุดท้ายก็ถูกความหยิ่งยโสที่นั่นเล่นงานเข้าแล้ว

สาม สตรีในชาวลื้อ

การแสดงความเคารพในตอนเช้าจบลงแล้ว แต่ละคนต่างแยกย้ายไป ที่เรือนของตน ยกเว้นแต่เส้นเฟิงซินเท่านั้นที่สูหยินผู้เฒ่าร้องตัวเอาไว้ให้กินอาหารมือเข้าด้วยกัน หญิงสาวดูแลเอาใจปรนนิบัติผู้อาวุโสเป็นอย่างดี อาศัยเวลาเพียงไม่นานก็เข้าใจความชื่นชอบของสูหยินผู้เฒ่าได้ ความเข้าใจเช่นนี้ยอมทำให้ผู้อาวุโสรู้สึกพอใจ แม้แต่มามาข้างกายของสูหยินผู้เฒ่าก็ยังชื่นชม

หลังจากกินอาหารแล้วหญิงชราที่จับมือหลานสะใภ้เอาไว้ “เรื่องที่เจียงเฉิงของข้าทำกับเจ้าเมื่อคืนนี้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดล้วนไม่เหมาะสม แต่พวกเจ้าแต่งงานเป็นสามีภรรยากันแล้ว ย่าอยากให้เจ้าเข้าใจเขาสักนิด เด็กคนนี่เห็นเรื่องการรบบการศึกเป็นสิ่งสำคัญ เขาอยู่ในค่ายทหารมากกว่า จวนโหวเสียอีก ที่จันบัดนี้ไม่ได้แต่งงานก็เพราะสนใจแต่เรื่องการศึกสงครามเท่านั้น”

หญิงสาวยิ้มรับคำนั้นด้วยท่าที่เข้าใจ “ข้ารู้เจ้าคะ ตอนที่ท่านพี่จากไปก็เพราะได้รับข่าวด่วนว่าพวกนอกด่านอาศัยงานมงคลก่อความวุ่นวาย

หากข้ายังมีแก่ใจรั้งเขาเอาไว้เพราะเห็นแก่คำคืนทองคำ ก็เกรงว่าคงไม่เหมาะสมกับตำแหน่งสุหยินท่านโหวแล้วเจ้าคะ”

ยิ่งเห็นว่าหญิงสาวผู้นี้พยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างใจกว้าง หญิงชราก็ยังรู้สึกว่าคุณจะทำได้กับหลานสะใภ้คนนี้ให้มากขึ้น มือเหยียดนั้นตบลงบนหลังมือของนางเบาๆ ด้วยความพึงใจ “ดีแล้วที่เจ้าเข้าใจความรับผิดชอบของเจียงเจียง พวกเราที่อยู่แดนเหนือไม่อาจหนีพ้นสงครามจริงๆ ในภายหน้ายังมีอีกหลายครั้งที่เขาต้องออกเดินทางไปค้าขายหรืออยู่ที่ชายแดน ขอเพียงเจ้าทำความเข้าใจและอยู่กับทหารอย่างเจียงเจียงด้วยความอดทน ย่าสัญญาว่าสกุลชเวียจะดีต่อเจ้าให้มาก”

สิ่งที่เส้นเฟิงชินต้องการมากที่สุดก็คือถ้อยคำนี้ของสุหยินผู้เฒ่า นางไม่สนใจว่าคนอื่นจะเป็นอย่างไร ขอเพียงได้อยู่ภายใต้การคุ้มครองของหญิงชราผู้นี้ ชีวิตก็จะราบรื่นมากขึ้น หลังจากนั้นนางจะค่อยๆ หาที่ทางของตนไปที่ละน้อย

“ท่านปู่ของข้าเองก็เคยเป็นทหารมาก่อนเจ้าคะ ท่านเคยประจำอยู่ที่เมืองถึงหยางของแดนบูรพา ก่อนที่จะถูกเรียกตัวกลับมาที่เมืองหลวงนานครั้งถึงจะได้กลับมาที่จวน ดังนั้นเรื่องภาระหน้าที่และความจำเป็นของทหารเป็นสิ่งที่ข้าเข้าใจดีเจ้าคะ”

“เออละ ขอบใจเจ้ามาก ไปพักผ่อนเถิด ส่วนเรื่องเจียงเซิง อย่างไรเจ้าก็เป็นป้าสะใภ้ของเขา ถ้าเขาทำตัวไม่ดีกับเจ้า จะดูหรือสั่งสอนเขาบ้างก็ได้” นั่นคือคำอนุญาต ระหว่างเหลนชายที่เอาแต่ใจกับหลานสะใภ้คนโตสุหยินผู้เฒ่าซึ่งนำหนักในใจได้แล้วว่าควรเลือกใคร

“ขอบคุณท่านย่าเจ้าคะ”

เส้นเฟิงชินขอตัวกลับเรือนของตนเองพร้อมด้วยสาวใช้และอันมามา หญิงชรามองร่างนั้นลับจากสายตา แล้วค่อยเรียกหญิงรับใช้คนสนิทเข้ามาบิบนวดให้ พวกนางอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่นางออกเรือน ระหว่างพวกนางไม่มีสิ่งใดที่ต้องปิดบังกัน

“เจ้าคิดว่านางเป็นอย่างไร”

“เรียนสุหยิน บ่าวคิดว่าสุหยินน้อยคนนี่ทำทางใช้ได้ที่เดียวเจ้าคะ เดิมทีเห็นว่าเป็นบุตรสาวขุนนางในเมืองหลวง กลัวแต่จะเป็นคนเอาแต่ใจ หรือไม่ก็อ่อนแอเสียจนรับมือกับแม่สามีอย่างไซ้ชื่อมิได้ แต่วันนี้เห็นแล้วว่า นางเป็นคนรู้จักหนักเบา ที่ควรอ่อนน้อมก็อ่อนน้อม ที่ควรแข็งก็จัดการได้ อย่างดี หากสตรีอื่นรู้ว่าคุณชายเจียงเซียงเป็นหลานชายคนเดียวของสกุล เซี่ยวคิงพยายามเอาใจเขา แต่เส้นชื่อรู้ดีว่านางมีฐานะเป็นป่าสะกั ไม่ใช่ว่าคนที่คุณชายเจียงเซียงจะแสดงกิริยาเช่นนี้ได้ หากวันนี้นางยอมลงให้ วันหน้า ก็ยากจะแสดงอำนาจแล้ว”

สุหยินผู้เฒ่าล้วนพยักหน้ารับทุกถ้อยคำของมามาข้างกาย เซี่ยวเจียงเซียงถูกมารดากับผู้เป็นย่าของเขาเลี้ยงจนเสียนิสัย นางแก่ชราแล้ว เด็กคนนั้นไม่ยอมเข้าหา มาทุกครั้งก็ถูกดุขังไป เข้าทางไซ้ชื่อที่เอาอกเอาใจหลานชายมากกว่า แม่แต่หูลีเหมยเหนียงที่เป็นภรรยาเอกของเซี่ยวเจียงสือก็ยังไม่กล้าดูตาเด็กชายโดยตรงเพราะเกรงกลัวอำนาจแม่สามี บางทีสมรสพระราชทานครั้งนี้อาจเป็นเรื่องดีของจวนโหวก็ได้

“เจ้าส่งคนไปที่จวนสกุลกวน บอกพวกเขาว่างานเลี้ยงในอีกเจ็ดวันข้างหน้า ข้าจะพาหลานสะกัคนโตไปด้วย”

ห่างออกไปจากชายแดนเมืองจินซานสิบลิ³ เป็นค่ายทหารใหญ่ที่ถูกตั้งขึ้นเพื่อเตรียมรับมือกับการก่อตัวของเหล่าชนเผ่านอกด่านทั้งหลาย ความจริงเรื่องที่เซี่ยวเจียงเจียงอ้างในคืนเข้าหอกับเส้นเฟิงชินก็ไม่ใช่เรื่องโกหกเสียทีเดียว การแต่งงานของเสวี่ยเจี้ยนโหวเป็นงานใหญ่ คนนอกด่านรู้ว่าในยามนั้นค่ายทหารด้านนอกจะอ่อนแอ จึงอาศัยโอกาสนั้นก่อความวุ่นวาย

³ หน่วยวัดระยะทางของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ลิ เท่ากับ 500 เมตร หรือ 0.5 กิโลเมตร

แต่เรื่องนี้เดิมที่ไม่ต้องถึงมือคนระดับเขา ให้แม่ทัพสักคนจัดการก็ย่อมได้ เช่นเดียวกัน ทว่าชายหนุ่มถือโอกาสนั้นมาที่ค่ายทหารชายแดน เพื่อหลบหน้าภรรยาที่เขาไม่ปรารถนาผู้นั้น

“คนเขาลือกันทั่วเมืองแล้ว” เสียงนั้นดังมาจากชายหนุ่มที่เพิ่งจะ กระโดดลงมาจากหลังม้า

ฝ่ายนั้นเป็นชายหนุ่มหน้าตาทำทางดี อายุอาสามคงพอๆ กับเซวี่ยเจียงเฉิงยง ถ้าเส้นเฟิงซันได้พบหน้าแขกบ้างคงจำชายหนุ่มรูปงามคนนี้ได้ เพราะนี่คือสหายสนิทของเสวี่ยเจี้ยนโหว มีนามว่ากวนจวิน แม่ทัพประจำค่ายทหารเมืองจินซาน

คนที่นั่งอยู่ในกระโถมบัญชาการเงยหน้าขึ้นมอง “ลืออะไร”

“จะลืออะไรกันได้อีก ก็ลือเรื่องที่เจ้าทั้งเจ้าสาวในคืนเข้าหอมาที่ค่ายทหาร เจ้าจัดงานเลี้ยงใหญ่โตแต่หนีมาเช่นนั้นนะหรือ” กวนจวินดื่มสุราไปค่อนข้างมาก พอเข้าขึ้นมาก็ได้ยินเรื่องทำนองโหวซี้ม้าออกจากเมืองมาตอนกลางดึก ดังนั้นชายหนุ่มถึงได้รับแต่งตั้งตัวออกมาที่นี้ในทันที “คิดอย่างไรถึงทำเช่นนั้น คนที่ไหนเขาจะทิ้งเจ้าสาวในคืนเข้าหอ”

“ไม่ได้รับรายงานหรือว่าพวกนอกด่านก่อความวุ่นวาย” คนที่นั่งลับคมดาบไม่ได้ใส่ใจ

“ทหารห้าหมื่นของเมืองจินซานคงจะพิกลพิการกันหมด สติปัญญาไม่เหลือกันอีกแล้ว พวกนอกด่านก่อความวุ่นวายเล็กน้อย ก็ถึงขั้นต้องตามให้ท่านโหวมาดูแลถึงค่ายทหาร เช่นนั้นก็สั่งโอบยเถิด ถือเสียว่าไร้ประโยชน์” กวนจวินประชดประชันอยู่ในที

พวกเขาเติบโตมาด้วยกัน เป็นสหายเล่นด้วยกันมาแต่เด็กจนเติบโตขึ้น ฝ่ายหนึ่งสืบทอดบรรดาคักดีโหวปกครองเมืองจินซาน อีกคนกลายเป็นแม่ทัพใหญ่คุมกองกำลังทหารห้าหมื่นนายรักษาชายแดนเหนือ เรื่องที่เซวี่ยเจียงเฉิงยงไม่พอใจสมรสพระราชทานครั้งนี้เขาเองก็เข้าใจ ทว่าการเข้าใจเรื่องนี้กับการเข้าใจเรื่องที่อีกฝ่ายกระทำต่อฝ่ายหญิงนั้นไม่เหมือนกัน

“ข้าก็เป็นเช่นนี้ เห็นเรื่องบ้านเมืองสำคัญกว่าเรื่องส่วนตัว หากนางต้องการเป็นสวามีของข้า ก็ต้องเข้าใจเรื่องเช่นนี้เอาไว้ด้วย”

“แล้วรู้หรือไม่ว่าข้างนอกเขาลือกันว่าอย่างไร ไม่ทันข้ามคืนเขาก็พูดกันทั่วว่าท่านโหวทอติงภรรยา นางเป็นคนที่เจ้าไม่ต้องการ บ้างก็ว่านางเป็นสตรีอัปลักษณ์จนท่านโหวทหนีไม่ไหว ต้องหนีออกมาไกลถึงชายแดน เจ้าไม่ชอบเพราะถูกบังคับแต่งงานกับนาง แล้วนางไม่ได้ถูกบังคับแต่งงานกับเจ้าหรือ”

“แล้วเจ้ามาออกตัวแทนนางทำไม” เซวียเจียงเฉิงยวงวางดาบที่ขัดจนเป็นประกายคมวาวลงเบื้องหน้า มองสหายรักของตนที่พยายามแก้ต่างแทนสตรีจากเมืองหลวงผู้นั้น “นางได้รับคำสั่งมาก็จริง แต่เจ้าแน่ใจหรือว่านางมาที่นี่เพียงเพื่อเป็นภรรยาของข้าเท่านั้น มิใช่มาเพื่อเป็นหนอนบ่อนใส่รายงานทุกอย่างกลับไปเมืองหลวงให้ฮ่องเต้รู้ ที่ผ่านมาเขาเคยไยดีแดนเหนือเมื่อใด”

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบเมืองหลวง ยิ่ง...” กวนจวินมองไปรอบๆ ดูว่ามีใครอยู่รอบข้างหรือไม่ “ยิ่งไม่ชอบชายคนนั้น แต่อีกฝ่ายเป็นสตรี เดินทางเพียงลำพังท่างบ้านเกิดมาเพื่อเป็นภรรยาเจ้า สมรสพระราชทานหย่าไม่ได้ นางก็ต้องพึ่งพาอำนาจบารมีของเจ้าจึงจะอยู่ที่นี้ได้ นางจะเป็นหนอนบ่อนใส่หรือไม่ เจ้าแค่คอยดูพฤติกรรมเอาไว้ก็พอ”

“ข้าไม่เชื่อใครก็ตามที่เขาส่งมา ตอนนั้นสิบสามเผ่ารวมกันบุกแดนเหนือ รู้ทั้งรู้ว่าถ้าพวกนั้นยึดจินชานได้ ที่เหลือก็ไม่รอด ยามนั้นเขาไม่ไยดีความเป็นความตายคนแดนเหนือ เขาไม่ยินดียินร้ายต่อชีวิตท่านพ่อข้าที่เสียสละปกป้องเขตแดนแผ่นดินของเขาเอาไว้ ยามนี้จะมาสนใจอะไรกับแค่ข้าแต่หรือไม่แต่งงาน”

เวลานั้นสิบสามเผ่ารวมกันมีทหารกว่าแสนนายทำสงครามแดนเหนือ บิดาของเขากำลังทหารในมือเพียงเจ็ดหมื่น ต่อต้านทั้งอาวุธหนักอาวุธเบา จึงส่งสารขอกำลังเสริมจากสามทิศ ทิศที่อยู่ใกล้ที่สุดคือแดน

ประจิมของสกุลเจิ้ง ทว่าสารนั้นถูกปิดทึง สกุลเจิ้งไม่สนใจคำร้องขอส่วน
ตัวที่พวกเขาส่งไป มีเพียงหย่งหมิ่นอ่องแห่งแดนตะวันออกเท่านั้นที่ตอบรับ
ทว่ากว่าแดนบูรพาจะส่งคนขึ้นมา บิดาของเขาก็สิ้นใจแล้ว เมืองหลวงไม่
เคยตอบรับเรื่องนี้ กระทั่งคำนิหย่งหมิ่นอ่องที่เคลื่อนทัพแดนบูรพาโดย
พลการด้วยซ้ำ

ก่อนหน้านี้เขาได้รับข่าว ตอนที่จะมีราชโองการมานั้น เจ้าเม่าอสรพิษ
เจิ้งเจี๋ยป้อผู้นั้นเดินทางไปวังหลวงเป็นการส่วนตัว อ้างว่าไปเข้าเฝ้าไทเฮา
แท้จริงแล้วเพราะยามนี้แดนเหนือของเขาเข้มแข็งขึ้นมาก ทหารที่เสียไป
เพราะสงครามใหญ่คราวนั้น บัดนี้เรียกคืนมาได้ห้าหมื่นนายแล้ว สมรส
พระราชทานนั้นก็เพื่อตัดแขนตัดขาของเขา คงหวาดกลัวการแก้แค้น เพียง
แต่ถ้าจะหวาดกลัวคนอื่นแก้แค้น ก็ไม่ควรก่อความแค้นกันแต่แรกมิใช่
หรือ

ความแค้นนี้สลักลึกลงในกระดูกของเขา ชายหนุ่มยังไม่แน่ใจว่าสตรี
ที่จะต้องนอนอยู่ข้างกายสุดท้ายเป็นเพียงอสรพิษอีกตัว ที่ทางนั้นส่งมาเพื่อ
บ่อนทำลายแดนเหนือจากภายในหรือไม่

“เจ้าเองก็ยังไม่รู้ มิใช่เจ้าสืบมาแล้วหรือว่าเส้นป้อบิดานางเป็นเพียง
อาลักษณ์ในเมืองหลวง แทบไม่เคยข้องแวะกับสกุลเจิ้งหรือสนิสนมกับ
ฮ่องเต๋มาก่อน บางทีนางอาจจะเป็นเพียงสตรีไร้เดียงสาคนหนึ่งก็ได้” เมื่อ
เห็นว่าสหายไม่เต็มใจจะรับฟัง เขาก็ถอนหายใจ “เช่นนั้นบอกข้าหน่อย ภรรยา
เจ้าคนนี้มีรูปโฉมเป็นอย่างไร งงงามหรือว่าพวกนั้นจงใจส่งสตรีอัปลักษณ์
มาให้เจ้า”

“ไม่รู้”

“ไม่รู้ได้อย่างไร”

“ก็ตอนออกมาฆ่าไม่ทันได้เปิดผ้าคลุมหน้านางด้วยซ้ำ” เซวี่ยเจียง-
เจียงตอบหน้าตาย

เล่นเฟิ่งซิงไม่ได้สนใจว่าขณะนี้สามีของตนกำลังทำอะไร โดยนางไม่สนใจด้วยซ้ำว่าเรื่องที่บอกเกี่ยวกับพวกนอกด่านก่อความวุ่นวายนั้นเป็นความจริงหรือไม่ เมื่อเขาอยากไปก็ไป บัดนี้นางได้ที่พึ่งพึ่งอันเชื่อถือได้แล้ว สิ่งที่เหมาะสมที่สุดคือการเอาใจชูหยินผู้เฒ่า ไปคารวะนางตรงเวลาทุกวัน เรียนรู้จากอันมามาเพื่อทำสิ่งที่อีกฝ่ายชื่นชอบ ส่วนคนอื่นเป็นเพียงการพบเพื่อผ่านเท่านั้น

ไซ้ชื่อเมื่อคิดอย่างเห็นได้ชัด อันมามากล่าวว่าไม่ใช่เพราะนางทำตัวไม่ดี แต่เพราะไซ้ชื่อไม่ชอบสตรีจากเมืองหลวง เรื่องที่เกิดขึ้นกับบิดาของท่านโหวนั้น ที่จริงเล่นเฟิ่งซิงก็ได้ยินมาเช่นกัน เพราะเรื่องนั้นเลยทำให้เกิดรอยร้าวขึ้นระหว่างเมืองหลวงกับแดนเหนือ แม้จนบัดนี้ก็ยังไม่อาจประสานรอยร้าวนั้นให้แนบสนิทได้ เดิมทีก่อนจะมาแต่งงานหญิงสาวก็เตรียมใจเอาไว้แล้ว

น้องชายสามีอย่างเซวี่ยเจียงสือนั้นเป็นชายหนุ่มรูปงามที่ค่อนข้างเจ้าชู้ เขามักดื่มสุราเคล้านารีอยู่ด่านนอก ถึงเช่นนั้นก็ไม่เคยพาสตรีอื่นเข้ามาภายในจวนโหว ส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่าเกรงใจภรรยา อีกส่วนก็เพราะกลัวอำนาจของท่านย่า เพราะตั้งแต่ไหนแต่ไรจวนโหวของพวกเขาก็มีหนึ่งสามีหนึ่งภรรยาโดยตลอดตั้งแต่ยุคของท่านโหวผู้เฒ่าจนถึงบิดาของเขา มีเพียงเขาเท่านั้นที่ฝ่าเหล่าฝากอรับภรรยาองเข้ามาในเรือน แต่เพราะว่าเวลานั้นจางซูจินกำลังตั้งครมร์ จึงไม่สามารถแก้ไขอะไรได้อีกแล้ว

ผู้ที่แบกรับความเจ็บช้ำในเรื่องนี้ย่อมเป็นหลี่เหมยเหิงภรรยาเอกที่เฟิ่งให้กำเนิดบุตรสาวคนแรก สามีก็ทำสตรีอื่นห้องจันต้องแต่งเข้ามาในจวนโหว เพียงเพราะว่านางเป็นบุตรสาวขุนนางที่ได้รับการอบรมมาอย่างดี จึงเลือกที่จะเก็บตัวเงียบ หลายปีมานี้ปล่อยให้จางซูจินเซ็ดหน้ากระทบกระเทียบตีตนเสมอ ก็เพราะอีกฝ่ายมีหลานชายคนแรกให้จวนโหว บุตรสาวอย่างเซวี่ยเพยจื่อก็พลอยได้รับผลกระทบไปด้วย ท่านย่าเอาแต่รักหลานชาย ท่านแม่ก็ไม่สามารถตอบโต้อีกฝ่ายได้ สุดท้ายเด็กคนนั้นก็กลายเป็น

เป็นเด็กหญิงที่อายุน้อยที่มักหลบอยู่ด้านหลังมารดา

หลายครั้งที่พวกมันออกไปคารวะผู้หญิงผู้เฒ่า ถ้าเทียบระหว่างเด็กเอาแต่ใจที่ไว้วางใจอย่างเชียวเจียงเซิ่ง นางชอบเด็กหญิงหน้าตาน่ารักอย่างเชียวเพยจื่อมากกว่า หากจะทำขนมให้ผู้หญิงผู้เฒ่าก็ต้องเผื่อแผ่เด็กคนนั้นด้วยเสมอ วันนี้พวกนางนัดพบกันในศาลา เลื่อนเฟิงชินทำขนมที่มีเฉพาะในเมืองหลวงมาให้ผู้หญิงผู้เฒ่า แล้วยังเผื่อแผ่มาถึงเด็กหญิงเช่นกัน ของพวกนี้สอบถามอันมาแล้วว่าไม่เคยพบในเมืองจินซานมาก่อน

“ท่านให้แต่นางตลอดเวลาเลย”

ในที่สุดวันหนึ่งเชียวเจียงเซิ่งก็ไม่อาจระงับความไม่พอใจของเขาได้ ทุกครั้งที่ตามมารดามาพบท่านย่าหวด เขาเห็นว่าสตรีที่เคยดูเขาในวันแรกที่เจอกันมักให้ขนมแก่พี่สาวเสมอ ขณะที่เขาไม่เคยได้รับอะไรจากนางเลย ถึงมารดาจะกล่าวว่าของที่นางให้พี่สาวไม่ใช่ของดี แต่เชียวเจียงเซิ่งก็ยังมีความรู้สึกว่าของทุกอย่างในจวนโหวต้องเป็นของตน ขนมพวกนั้นไม่ว่าดีหรือแย่ก็ควรให้เขาได้กินเช่นกัน

วันนี้ระหว่างที่กำลังจะเดินผ่านศาลาในสวนหน้าเรือนของท่านย่าหวด กลับเห็นว่าพวกนางอยู่ด้วยกัน ในมือของพี่สาวยังมีขนมหน้าตาแปลกๆ ที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน เด็กชายสะบัดมือมารดาแล้วเดินตรงเข้าไปหาทันที

“เจียงเซิ่ง แม่สอนเจ้าแล้วไม่จำหรือ” เมื่อได้ยินบุตรชายเอ่ยเช่นนั้น ใบหน้าของจางซื่อก็บิดเบี้ยว “ไม่ใช่ว่าของทุกอย่างที่เจ้าเห็นจะกินได้เสียหน่อย หากกินแล้วไม่ติดต่อท้องของเจ้า ท่านพ่อกับท่านย่าของเจ้าคงปวดใจมาก”

“นั่นสิ ไม่ใช่ของทุกชิ้นที่เจ้ามองเห็นจะกินได้ โดยเฉพาะถ้าของชิ้นนั้นไม่ใช่ของของเจ้า” หลี่ซื่อไม่พอใจเช่นกัน นางจับมือบุตรสาวเอาไว้แน่น ขนมเหล่านี้ล้วนเป็นที่สะกิดใจตั้งใจมอบให้บุตรสาวของนาง คำพูดเมื่อครู่ไม่เพียงกระทบที่สะกิดเท่านั้น แต่ยังกระทบบุตรสาวของนางอีกด้วย

“พี่สาวอย่าได้ถือสาเด็กอย่างเจียงเซิ่งเลย ข้าเพียงแต่เตือนไม่ให้เขากินทุกอย่างที่ขวางหน้าเท่านั้น”

เรื่องที่เกิดขึ้นครั้งก่อนทำให้นางถูกสามีตำหนิ บุตรชายยังต้องคัดคำขอโทษร้อยจบส่งให้เส้นเฟิ่งซิน ความอัปยศเช่นนั้นนางไม่ยอมรับแน่นอน แม้แต่ห่อหมกเหนียงก็ไม่เคยทำให้นางต้องพบเจอเหตุการณ์เช่นนั้นมาก่อน ทั้งแม่สามีก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่พอใจเส้นเฟิ่งซิน ถึงมีสูหยินผู้เฒ่าคอยสนับสนุน แต่สตรีที่สามีหมางเมินจะมีชีวิตที่ดีได้แค่ไหนกัน

เส้นเฟิ่งซินไม่ได้สนใจสองแม่ลูก นางก้มหน้าลงเอ่ยถามเด็กหญิง “เจ้าชอบขนมที่ป่าทำให้เจ้าหรือไม่ หากเจ้าชอบ ป่าจะทำให้เจ้ากินบ่อยๆ ทั้งหมดล้วนเป็นขนมขึ้นชื่อของเมืองหลวง จะหากินที่จินชานก็คงยาก เจ้าจะเป็นเด็กไม่กี่คนในจินชานที่ได้กินมัน”

เด็กหญิงพยักหน้ารับด้วยความยินดี นางชอบทำน้าสะไ้ “ข้าชอบเจ้าจะทำน้าสะไ้ ขนมของทำน้าสะไ้อร่อยมาก” แม้จะยังเอียงอายหว่าก็มีความกล้ามากขึ้น

เซวี่ยเจียงเซ็งไม่สนใจคำห้ามปรามของมารดา เขาเดินเข้าไปหาต้องการคว้าขนมจากมือของพี่สาว ทว่าห่อที่ถือตันตัวบุตรสาวไว้ข้างหลังทันที “เจียงเซ็ง สกูลเซวี่ยเลียงเจ้าอดอยากนักหรือ แม่แต่ของที่อยู่ในมือผู้อื่นก็กล้าเข้ามาแย่ง หรือมารดาเจ้าไม่ให้เจ้ากินข้าว”

เจ้าเด็กอ้วนคว่ำของไม่ได้ก็ยิ่งทำท่าทางขัดใจ “ข้าก็แค่อยากกิน เหตุใดจึงกินไม่ได้ พี่สาว ทำน้าให้ข้าลองกินสักชิ้นสิ ข้าเป็นน้องชายของทำน้านะ”

เซวี่ยเพยจื่อเป็นเด็กอ่อนโยน เมื่อถูกอีกฝ่ายถามเช่นนั้นก็คิดจะยื่นขนมในมือออกไปให้ แม้ว่าทั้งคู่จะอายุต่างกันไม่เท่าไร แต่ก็นับว่าเป็นพี่สาวที่ต้องดูแลน้องชาย แม้ว่านางไม่ค่อยชอบน้องชายของตนก็ตาม ทว่ามือยังไม่ทันถึงตัวก็ถูกทำน้าสะไ้กอดแขนนางลงเบาๆ

“ของที่ป่าให้เจ้า เจ้ากินเถิด คนอื่นอยากได้ก็ต้องมาขอป่าเอง” ขณะที่กล่าวเช่นนั้นต่อหน้าหลานสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน นางก็เหลือบมองเด็กชายตัวอ้วนอีกครั้ง หน้าตาเขาละม้ายบิดา ทว่านิสัยกลับเหมือนจะได้รับการจากมารดาเต็มที “ขนมเหล่านี้ข้าเป็นคนทำ ของที่ให้พี่สาวเจ้าไม่ใช่ของเจ้า

หากต้องการจะกินก็ต้องมาขอข้า”

“เช่นนั้นก็ทำให้ข้ากินสิ ทำให้มากกว่าที่ทำให้พี่สาวด้วย” เขากล่าวออกมาด้วยท่าทางเหมือนกำลังออกคำสั่ง มีเซ่ท่าทางของคนที่กำลังร้องขอ

“เจ้ากำลังขอร้องข้าหรือว่าสั่งข้า” เส้นเพ็งชินมองเด็กชาย ถามด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น ดวงตาไร้อารมณ์ยากจะอ่านนั้นจึงมองจนกระทั่งคนถูกมองก้าวถอยหลังไปโดยไม่รู้ตัว จึงถามย้ำอีกครั้ง “เจ้ากำลังสั่งข้าหรือว่ากำลังขอร้องข้ากันแน่เซวี่เจียงเซิ่ง”

เด็กชายอีกอึก เขาหันกลับไปมองมารดา พบว่าสีหน้าของอีกฝ่ายไม่ค่อยจะดี เด็กชายก็ตรึมฝิปาก เขารู้ว่าพูดออกไปแล้วแต่ทำให้มารดาไม่พอใจ แต่พอมองขนมที่พี่สาวถือเอาไว้ ความอยากกินก็มีมากกว่า น้ำเสียงก้าวร้าวที่ใช้จนเคยชินค่อยๆ อ่อนลง อย่างน้อยก็ยังรู้จักการอดอดอันคนอื่นเหมือนที่ทำกับบิดาและท่านย่า

“ข้าอยากจะกินขนม ท่านทำให้ข้ากินหน่อยได้หรือไม่”

“พูดใหม่ บอกข้าว่าข้าคือใคร เจ้ากำลังขอร้องใครอยู่”

เขาลังเล นึกถึงที่พี่สาวเรียกสตรีตรงหน้าเมื่อครู่ “ท่านป้าสะไ้ ข้าขอกินขนมบ้างได้หรือไม่”

เด็กชายไม่ได้มองว่ามารดาที่ยืนอยู่ด้านหลังแสดงสีหน้าอย่างไร เขาเพียงมองมือเรียวยาวมนั้นค่อยๆ หยิบขนมที่อยู่บนจานวางใส่มือของตนสามชิ้น ขนมชนิดนี้ทำจากแป้งปั้นสอดไส้ด้วยถั่วบดผสมน้ำตาล มีรสชาติหวานหอม ภายนอกใช้กรรไกรตัดกลีบเป็นรูปดอกเบญจมาศ บางส่วนก็ทำเป็นรูปสัตว์ทั้งกระต่ายและนก ยิ่งมองก็ยิ่งเพลินตา สองมืออ้วนป้อมของเขาประคองมันเอาไว้ราวกับเป็นสมบัติล้ำค่า

“ได้รับของจากผู้อื่นแล้วต้องทำอะไร” หลี่ซื่อเอ๋ยถาม “มารดาเจ้าสอนหรือไม่ว่าต้องขอบคุณ”

เด็กชายมองของในมือจนลืมนิ่งรอบตัว ต้องให้มารดาตีที่ไหล่ของเขา เจ้าหนักที่อยู่ริมสุดเกือบจะร่วงลงมา เขาแสดงท่าที่ไม่พอใจ แต่พอถูก

มองก็รู้ตัว

“ขอบคุณ” เขาทำเพียงแค่นั้นก็อุ้มของในมือวิ่งหนีออกไปทันที มารดาเสียหน้าจนไม่รู้จะทำอะไร ต้องรีบเดินตามไปทันที

“เขาถูกตามใจจนเสียนิสัยไปหมดแล้ว” หลี่ซื่อตบ่นไม่ได้ นางเกลียดจางซื่อก็เรื่องหนึ่ง แต่เด็กคนนั้นเดิมทีก็ไม่ได้ใส่ใจ นางอายุยังน้อย ไม่ใช่ไม่สามารถมีบุตรชายได้ ทว่านิสัยของเด็กชายยิ่งนับวันยิ่งทำให้คนรู้สึกไม่พอใจ มีเพียงมารดาเท่านั้นที่ยังหาหนทางที่จะเห็นดีเห็นงามไปหมด

“ไม้อ่อนดัดง่าย หากไม่ดัดแล้วปล่อยให้แก่ไป ถึงตอนนั้นพวกเขาจะเสียใจเอง”

พริบตาเดียวนางก็มาอยู่ที่จวนโหวเจ็ดวันแล้ว เสวี่ยเจี้ยนโหวไม่เคยส่ง

ข่าวกลับมาเลย ทว่าคนด่านนอกกล่าวกันว่าความวุ่นวายที่เกิดขึ้นจากพวกนอกด่านนั้นในที่สุดก็ควบคุมได้แล้ว แต่ชายคนนั้นก็ยังไม่ยอมกลับมา เห็นได้ชัดว่าเขาแสดงออกว่าต่อต้านการแต่งงานครั้งนี้ แต่ไม่ใช่ว่ามีเพียงเขาที่ไม่มีตัวเลือก นางเองก็ไม่อาจเลือกได้เช่นเดียวกัน

บางทีนี่อาจเป็นนิสัยที่เขาได้รับสืบทอดมาจากมารดา เอาแต่ใจยึดถือความคิดของตนเป็นที่ตั้ง รักหรือเกลียดชังล้วนแสดงออกอย่างชัดเจน เพราะไซซื่อก็เป็นคนเช่นนั้น นิสัยเช่นนี้อยู่ในเมืองจินซานที่เขาปกครองก็แล้วไปเถิด ถ้าไปใช้ที่เมืองหลวงด้วยคงอยู่อย่างลำบากมากทีเดียว

“เสร็จแล้วเจ้าคะ” เสียงของหยางจิวตั้งขึ้นขัดความคิดของหญิงสาว “วันนี้ฮูหยินต้องงามมากเจ้าคะ พวกข้างนอกจะได้หุบปากกันเสียที กล่าวกันว่านายของบ่าวอัปพลิเคชัน”

“งามจริงๆ เจ้าคะ” แมแต่อันมามาที่ไม่ค่อยพูดตรงไปตรงมายามอยู่กับเจ้านายของหยางจิว ก็ยังอดเห็นด้วยไม่ได้ ยามนี้ฮูหยินงามมากจริงๆ

เส้นเพียงชิ้นสวมชุดสีม่วงเข้มที่หาได้ยาก ตัดมาจากผ้าที่อยู่ในหีบพระราชทานจากเมืองหลวง เพราะอย่างไรงานเลี้ยงครั้งนี้เจ้าของงานก็เป็นถึงจวนแม่ทัพของแดนเหนือ ย่อมได้รับเกียรติสูงสุดอยู่แล้ว สีม่วงเข้มขับเน้นผิวขาวของนางให้ยิ่งกระจ่างใสมากขึ้น ราวกับว่าร่างนั้นเปล่งแสงออกมาได้ ริมฝีปากแดงจัด ดวงตาและเส้นผมเป็นสีดำสนิท หางตายาว ทว่านัยน์ตาดำกลมโต ทุกสิ่งทีประจบขึ้นเป็นร่างนี้กล่าวได้ว่าไร้ที่ติ เครื่องประดับตกแต่งเป็นสีทองที่เข้ากับสีม่วงได้เป็นอย่างดี ต่างส่งเสริมกันจนทำให้ดวงตาพร่ามัว

หญิงสาวยิ้มรับโดยมิได้พูดอะไร จากนั้นก็วางมือลงบนท่อนแขนของหยางจิวให้นางพาเดินออกไปด้านนอก รอขึ้นรถม้าที่ด้านหน้าจวนโหว

ทุกสายตาท้ายในจวนจับจ้องมาที่นายหญิงคนใหม่ หลายวันมานี้พวกนางรู้แล้วว่าฮูหยินท่านโหวนั้นงดงาม เพียงแต่ววันนี้พวกนางต้องเข้าใจนิยามของคำว่างดงามเสียใหม่ งามจนเกือบจะลืมหายใจนั้นมีอยู่จริง

ฮูหยินผู้เฒ่ามองหลานสะใภ้คนโตที่ยืนรออยู่ด้านหน้าเรือนด้วยความพึงพอใจ นางสั่งกำชับแล้วว่าให้อันมามาแต่งกายนายหญิงจวนโหวให้งดงามที่สุด จะให้จวนโหวอับอายไม่ได้เป็นอันขาด ทว่าสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเกินความคาดหมายไปเสียอีก เจ้าหลานชายที่โง่เขลาคนนั้นได้รับอัญมณีที่ล้ำค่าถึงเพียงนี้กลับทิ้งไปอย่างง่ายดาย ในสมองคงจะมีแต่กล้ำเนื้อ

“ดี วันนี้เจ้าแต่งกายได้งามมาก” ฮูหยินผู้เฒ่ายื่นมือออกไปหาหลานสะใภ้ เอ่ยชื่นชมอย่างจริงใจ

“ล้วนให้ท่านย่าพอใจเจ้าคะ ขอเพียงท่านย่ามีความสุข ช้าย่อมแบกชุดหนักๆ อีกก็ครั้งก็ยอมได้” นางกล่าวเอาใจ ยิ้มแย้มแล้วประคองหญิงชราไปที่รถม้าด้วยตัวเอง บัดนี้นางยอมเป็นคนโปรด กระทั่งมาที่รถม้าก็ต้องมาพร้อมกัน คนในจวนโหวมีใครบ้างไม่รู้เรื่องนี้ ต่อให้สามีมางเมิน นางก็จับหัวใจของสตรีที่เป็นใหญ่เหนือท่านโหวเอาไว้ได้อย่างดี

จวนสกุลกวนกับสกุลเซวี่ยเป็นสหายกันมานาน งานเลี้ยงจวนสกุล

กวนครั้งนี้ สกุกเซี่ยทั้งหมดยอมไปร่วมแสดงความยินดี เนื่องจากพี่ชาย
ไม่อยู่ เซี่ยเจียงสี่ต้องขี่ม้านำขบวนเด็กและสตรีในจวน เขาตัวเล็กกว่า
พี่ชาย ผอมกว่าและขาวกว่า ทำทางเป็นบัณฑิตเจ้าสำราญ ทว่ายามนั่งบน
หลังม้าก็ยังมีสง่างามของบุตรชายทหารอยู่เช่นกัน ภายในเมืองจินซาน
เขาเป็นหนึ่งในยอดบุรุษที่สตรีปรารถนาผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มมองพี่สะใภ้ รู้สึกว่าความงามนั้นทำให้ลืมวิธีการแสดงความ
เคารพไปชั่วขณะ สตรีตรงงามเช่นนี้เห็นจะมีแต่เพียงในภาพวาดเท่านั้น ต้อง
รอนทน่าน่าก้าวขึ้นรถม้าไปแล้ว ร่างนั้นติดตามไปจนลับสายตาก็ได้สติ
รีบกระโดดขึ้นบนหลังม้าเพื่อนำทาง

รอดูเอาเถิดว่านางจะสยบข่าวลือไร้สาระพวกนั้นด้วยรูปลักษณ์
อย่างไร อีกทั้งวันนี้เป็นงานเลี้ยงสกุกกวน เป็นตายอย่างไรหากมิใช่
มีสงครามติดพัน เจ้าพี่ชายลาโง่ของเขาคนนั้นก็ต้องมาร่วมงาน รอดูเถิด...
รอดูเจ้าคนหยิ่งโง่ได้เห็นภรรยาของตนเสียก่อน